

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✻ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Οδός Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✻

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 17.

Ἀθῆναι, 1 Ἰουλίου 1901.

Ἐκδίδεται τὴν 1, 11 καὶ 21 ἐκάστου μηνὸς

ΣΠΥΡ. ΤΣΕΡΤΙΝΗΣ

Ὁδοντοῦατρος

51 Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 51.

ΚΑΠΕΛΛΑ Ι. ΔΙΑΣΙΤΟΥ

Οἱ τελευταῖοι Συρμοὶ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ
ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

69 Ὁδὸς Σόλωνος 69

Δένονται βιβλία πολυτελείας, ἐπιστημονικὰ καὶ ἐργόχειρα.

Κατασκευάζονται λευκώματα καὶ ἐμπορικὰ βιβλία κατὰ παραγγελίαν.

Τιμαὶ λογικαὶ

ΤΟΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Ἐνεκεν αἰφνιδίας ἐξαντλήσεως τοῦ χάρτου, οὗ μέχρι τοῦδε ἐκάμνομεν χρῆσιν διὰ τὸ ΜΟΥΣΕΙΟΝ, ἀναγκαζόμεθα νὰ τυπώσωμεν τὸ σημερινὸν φύλλον ἐπὶ χάρτου ἄλλου σχήματος.

Τὸ λάθος ὅπερ δὲν εἶναι τοῦ «Μουσείου», ἀλλὰ τῶν προηγουμένων μας χαρτοπωλῶν ἀδελφῶν Ρακοπούλων, θὰ προσπαθήσωμεν, νὰ διορθώσωμεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

ΠΙΔΟΠΩΔΕΙΟΝ

Ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν τοῦ Ἀρείου Πάγου
καὶ ἔναντι τοῦ Ἀρσακείου.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ Δρ. 15— Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60 Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῳ ΕΣΩΤΕΡ. Φρ. X. 15— Φρ. X. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ Ρούβλια 6 — Ρούβλια 3 50

Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἀπλᾶς ἢ καλλιτεχνικᾶς, γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

FELIX PHILIPPI

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ὑπὸ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Δ. ΔΕΣΜΙΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΣΚΑΡ ΧΕΛΛΜΠΑΧ, Τραπεζίτης
 ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, σύζυγός του
 ΑΓΑΘΗ, ἀδελφή του
 ΚΥΡΙΑ φόν ΒΙΤΤΙΧ
 ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΜΠΛΑΓΓΕΜΠΕΡΓ, Δικηγόρος
 ΠΑΥΛΟΣ ΒΙΝΔΙΣ, Ζωγράφος
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ φόν ΜΠΕΚ
 φόν ΜΠΕΓΓΕΝΤΟΡΦ } Διπλωμάται
 ΧΑΙΝΙΓΕΡ, Τραπεζίτης
 ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Ὑπηρέτης τοῦ Χέλλμπαχ
 ΜΠΡΕΔΩ, Γραφεὺς τοῦ Μπλάγγεμπεργ

Προσκεκλημένοι, Ὑπηρέται.

Ἐποχή: Ἡ παρούσα.—Τόπος: Ἡ πρωτεύουσα.

Παρατήρησις: Τὸ δράμα τοῦτο μεταφράσθη ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2145 τεύχους τῆς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Reclam jun. ἐν Λειψία ἐκδομένης Παγκοσμίου Βιβλιοθήκης (Universal = Bibliothek).

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

Μέγαρον Χέλλμπαχ.

Πολυτελής αἴθουσα, εἰκόνες, ἀγαλιμάτια, πλατύφυλλα φινιά κτλ. Διάκοσμος μῦλλον ἐπιδεικτικὸς ἢ μεγαλοπρεπής. Ἐκατέρωθεν καὶ ἐν τῷ μέσῳ θύραι παραπετάσματα κεκαλυμμένα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Ἀγάθη

Ἡ Μαργαρίτα καθμένη παρά τινα τράπεζαν, ἐφ' ἧς κεῖνται πλῆθος ἐπιστολῶν, γράφει.

Ἀγάθη

(Ἐλαφρῶς ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Μαργαρίτας).

Θέλεις νὰ σε βοηθήσω;

Μαργαρίτα

Τώρα εἶνε πολὺ ἀργά.

Ἀγάθη

Μὴ θυμῶνῃς δά! — Μαργαρίτα!

Μαργαρίτα (ἦτις ἐξακολουθεῖ γράφουσα).

Λοιπὸν τί θέλεις;

Ἀγάθη

Μοὶ ἐπιτρέπεις νὰ ἴδω τὸν κατάλογον τῶν προσκεκλημένων;

Μαργαρίτα

Σὲ ἀπαλλάττω τοῦ κόπου αὐτοῦ, ἀγάπη μου.

(Πονηρῶς ψιθυρίζουσα αὐτῇ)

Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων εἶνε καὶ αὐτός!

Ἀγάθη (δυσανασχετοῦσα)

Ἐντροπή, Μαργαρίτα! εἶνε πολὺ κακὸν νὰ με σκόπτῃς πάντοτε. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν ὑποφέρω πλέον τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον.

Μαργαρίτα

Ἀληθῶς; Δὲν τὸ ἐγνώριζα. Καὶ τί διέπραξεν ὁ δυστυχῆς, ὥστε νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς ἀξιότητου δεσποινίδος;

Ἀγάθη

Χθὲς πρὸ τοῦ Cotillon συνωμίλησε τοῦλάχιστον δέκα λεπτά μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου ἀρχιτέκτονος περὶ ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως, περὶ δωρικῶν καὶ ἰονικῶν κίονων καὶ ἄλλων παρομοίων ἀδιαφόρων πραγμάτων, παρέλειψε δ' ἐνεκα τούτου νὰ με ἀγχαίρῃ. Ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ νὰ ἀκούω τὰ ἀνουςίους κολακείας τοῦ ἀνιάρου ἐκείνου Μπέκ. Πολὺ δυσηρεστήθην, μετ' ὀλίγον ὅμως ἐξεδιχθήην. Κρατοῦσα ὠραιστάτην κ. κ. ἀρδα διέσχισα τὴν αἴθουσαν διευθυνομένη πρὸς τινα γωνίαν, ἐνθα ἴστατο ὁ Παῦλος . . .

(διαρθώνουσα ἐαυτὴν)

δηλ. ὁ κ. Βίνδις καὶ ἐκόλλησα τὸ παράσημον εἰς τὸ στήθος τοῦ παρ' αὐτὸν εὐρισκομένου κυρίου. Ἐθύμωσε πολὺ! ἀλλὰ καλὰ νὰ τὰ πάθῃ, τί τὸν μέλλει ἡ δωρικὴ Ἀναγέννησις!

Μαργαρίτα

Τρελλοκόριτσο, τρελλοκόριτσο!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὁ Φραγκίσκος φέρει ἐπισκεπτήριόν τι.

Φραγκίσκος

Ἡ κυρία ἐρωτᾷ . . .

Μαργαρίτα

Ὁδήγησον αὐτὴν ἐδῶ.

(Ὁ Φραγκίσκος φεύγει)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ἡ Μαργαρίτα, ἡ Ἀγάθη καὶ ἡ κ. φόν Βίττιχ.

Βίττιχ

Μήπως σὰς ἐνοχλῶ; εἰσθε καλὰ; καὶ αἱ δύο φαί-

νεσθε κάπως ὠχραί. Ἄν δὲν ἀπατώμαι ἦτο μία ἡ ὥρα, ὅτε ἐχωρίσθημεν (καθεζομένη). Πόσον ὠραία ἦτο ἡ χθελινὴ συναναστροφή σας! Στὸ σπῖτι σας διασκεδάζει κανεὶς ἐξαισία, λαμπρά! Ἡ συνδιάλεξις πάντοτε τερπνὴ, ὁ χορὸς εὐχάριστος, γνωρίζετε τις περιφανῆ πρόσωπα, ἐν γένει διασκεδάσις λαμπρά, τερπνὴ! Τί ὠραία ποῦ ἦτο ἡ Toilette τῆς κυρίας Γενέλλι, οἱ πολῦτιμοὶ αὐτῆς ἀδάμαντες! Ὁ κόμης Γκαίρτε φαίνεται σοβαρῶς σκεπτόμενος νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν θελκτικὴν αὐτὴν αἰδὸν τῶν κωμειδολίων. Α propros, παρ' ὀλίγον νὰ τὸ λησμονήσω. Πηγαίνομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζὺ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν; Εἶδες ἐν νέον portrait τοῦ Λέμπαχ, τὴν κεφαλὴν παιδίου τοῦ Κνάου; Ἄμ' αὐτὸ τὸ νέον ἔργον τοῦ Μέντζελ;

Ἀγάθη

Ἦκουσα, ὅτι εἶνε ἐκτεθειμένοι καὶ τινες ὠραῖαι τοπειογραφαί.

Βίττιχ

Λοιπὸν ἔρχεσαι; Ἡ ἀμαξία μου περιμένει κάτω.

Μαργαρίτα

Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ εἶμαι ἀκόμη κατάκοπος ἐκ τῆς χθελινῆς συναναστροφῆς καὶ πρέπει νὰ ἀνακτήσω δυνάμεις διὰ νέας διασκεδάσεις. Βλέπεις, καθήκοντα καλῆς οἰκοδεσποίνης! (δεικνύει τὴν πλήρη ἐπιστολῶν τράπεζαν).

Βίττιχ

Ἄ! προσκλήσεις διὰ τὸν προσεχῆ χορὸν! (ἀναγινώσκει ὀνόματα τινα). Ὁ τραπεζίτης Σαῖν, ὁ τραπεζίτης Στέρνεφελδ, ὁ τραπεζίτης Χαίνεγκερ . . . Αὐτὴν τὴν φορὰν βλέπω, ὅτι προσκαλοῦνται κατὰ προτίμησιν οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι.

Μαργαρίτα

Κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Ὁσκαρ.

Βίττιχ

Πόσοι θὰ προσκληθῶσιν ἐν ὄλῳ;

Μαργαρίτα

Ὁ γδοήκοντα περίπου οἱ πλεῖστοι σοὶ εἶνε γνωστοί.

Φραγκίσκος

Ὁ Δικηγόρος κ. Μπλάγγεμπεργ. (Ὁ Φραγκίσκος φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ προηγούμενοι καὶ ὁ Μπλάγγεμπεργ, ὅστις τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Μαργαρίταν καὶ τὴν Ἀγάθην καὶ ὑποκλίνεται πρὸ τῆς κ. φόν Βίττιχ.

Μπλάγγεμπεργ

Κυρία μου!

Μαργαρίτα

Καλῶς ἤλθατε.

Ἀγάθη

Καλημέρα, κ. Ἐδουάρδε.

Μπλάγγεμπεργ (φιλοφρόνως ψιθυρίζων πρὸς τὴν Ἀγάθην).

Πολλοὺς χαιρετισμούς. Πρὸ ὀλίγου ἦτο παρ' ἐμοί.

Βίττιχ

Εἰπήτε μοι, κύριε, ποῦ δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ εἰσθε κρυμμένος τόσον καιρὸν; Εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὰς συναυλίας, εἰς τὰς ἵπποδρομίας, πανταχοῦ σὰς ἀνεζήτησα, ματαίως ὅμως. Ἐχετε ὄντως τῶσας ἀσχολίας;

Μπλάγγεμπεργ

Μάλιστα, κυρία μου, ἔχω πολλάς, πάρα πολλάς ἐργασίας.

Βίττιχ

Ἄ! μάλιστα, εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς κοινὸν θέμα συνδιαλέξεως εἶνε ἡ νέα σας δίκη. Εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ἡ Βαρωνὶς Φράιμπεργ θέλει νὰ διαζευχθῇ τοῦ συζύγου τῆς ἡ, ὡς λέγει: ὁ κακὸς κόσμος, ὁ Βαρῶνος τῆς συζύγου τοῦ;

Ἀγάθη

Μήπως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον;

Μαργαρίτα

Ἄλλ', Ἀγάθη!

Βίττιχ

Ὅμιλήσατε ἐλευθέρως, παρακαλῶ, κύριε. Ἐνδιαφέρομαι πολὺ διὰ τοιαύτας σκανδαλώδεις δίκας. Κάμετέ μας μερικὰς ἀποκαλύψεις. Βεβαίως δὲν θὰ λείπωσιν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν λίαν ἐνδιαφερόσασαι λεπτομέρειαι.

Μπλάγγεμπεργ (ἐξακολουθῶν)

. . . ἐκ τῶν ὁποίων θὰ προσπαθῶ νὰ γίνωσι γνωσταὶ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτεραι.

Βίττιχ

Τί κρῖμα! Καὶ ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησις;

Μπλάγγεμπεργ

Τὸ προσεχὲς Σάββατον.

Βίττιχ

Θὰ μὰς προμηθεύσητε βεβαίως εἰσιτήρια.

Μαργαρίτα

Ἐγὼ δὲν θέλω.

Βίττιχ

Ἐγὼ ὅμως . . .

Ἀγάθη

Καὶ ἐγὼ!

Μπλάγγεμπεργ

Ἐὰν εἶνε δυνατόν. Τὸ ὠραῖον φύλον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ σπεύσῃ.

Βίττιχ (παρατηροῦσα τὸ ὰρολόγιόν τῆς καὶ ἐγειρομένη).

Ὡ! ἤργησα, ἤργησα, πρέπει νὰ φύγω. Μοὶ ἐπιτρέπεις, Μαργαρίτα μου, νὰ σοὶ ἀπαγάγω τοῦλάχιστον τὴν Ἀγάθην;

Μαργαρίτα

Εὐχαρίστως, ἐὰν θέλῃ.

Ἀγάθη

Βεβαίωτατα! Ἐντὸς ὀλίγου εἶμαι ἐτοιμὴ. (φεύγει)

Βίττιχ

Θὰ μὰς συνοδεύσῃ ὁ Βαρῶνος Μπέγγεντορφ. Τάμαθες; ὁ δυστυχῆς βαρῶνος . . . κατὰ τὰς ἵπποδρομίας . . . αὐτὸ τὸ δυστήχημα . . .

Μπλάγγεμπεργ

Τί; μήπως τὸν ἔριψε τὸ ἄλογον;

Βίττιχ

Ὅχι, πολὺ χειρότερον ἀκόμη! Φαντασθῆτε ἡ «Νόρμα» του ἤλθε κατὰ τι ἀργότερον. Ἐπὶ τούτῳ εἶνε ἀπαρηγόρητος ὁ κύριός τῆς!

Μπλάγγεμπεργ

Εἶνε πραγματικῶς φοβερόν! Παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐκφράσητε πρὸς τὸν κ. Βαρῶνον τὰ μυχιατάτά μου συλλυπητήρια ἐπὶ τῷ φοβερῷ τούτῳ δυστηχηματι!

Βίττιχ

Ὡ! εἰσθε πολὺ εἴρων!—Μετὰ τὴν Ἐκθεσιν θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μοδίσταν μου καὶ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ θέατρον ἐνθα δίδεται ὁ «Τριστάν»! Πόσον μοὶ ἀρέσκει αὐτὸ τὸ ἔργον! (πρὸς τὴν Μαργαρίταν) Ποῖαν ἐνδυμασίαν νὰ φορέσω, τὴν λευκὴν ἢ . . .

Ἀγάθη

Ἰδοῦ, εἶμαι ἐτοίμη.

Βίτιχ (παρὰ τὴν θύραν)

Ἡ δευτέρα πρᾶξις εἶναι ἐξαίσι! Χαῖρε, Μαργαρίτα μου, Aurevoir. Χαίρετε, κύριε.

Μαργαρίτα

Ἀγάθη, μὴ λησμονήσης νὰ ἴδῃς τὰς τοπειογραφίας.

(Ἡ κ. φὸν Βίτιχ φεύγει μετὰ τῆς Ἀγάθης).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ Μαργαρίτα. Ὁ Μπλάγγεμπεργ

Μαργαρίτα

Δὲν κάθεσθε; (κἀθνεῖται ἀμφοτέρω).

Μπλάγγεμπεργ

Εὐχαριστῶ πολὺ. — Ὑπεσέθη ἐν τὸν σύζυγόν σας ἀκριβῶς εἰς τὰς δώδεκα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ χάριν ὑποθέσεώς τινος. Ὁ ὑπὲρ τῆς σας ὁμῶς μοὶ εἶπεν, ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὸ Χρηματιστήριον.

Μαργαρίτα

Νομίζω πρὸ ἡμισείας ὥρας.

Μπλάγγεμπεργ

Ἐπειδὴ ὁμῶς ἤλθον ἀπαξ εἰς τὴν οἰκίαν σας, δὲν ἤθελον νὰ παρέλθω τὴν θύραν σας χωρὶς νὰ σᾶς χαιρετίσω.

Μαργαρίτα (εἰρωνικῶς)

Εἴσθε δὰ πολὺ φιλόχρων!

Μπλάγγεμπεργ

Μεταξὺ μας αἱ φιλοφρονήσεις νομίζω, ὅτι εἶνε περιτταί.

Μαργαρίτα

Σᾶς ἔτυψε λοιπὸν ἡ συνειδήσις;

Μπλάγγεμπεργ

Οὐδεμίαν αἰσθάνομαι τύψιν συνειδότος.

Μαργαρίτα

Χθὲς τὴν ἐσπέραν ματαίως σᾶς ἀνεξήγησα μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων.

Μπλάγγεμπεργ

Τοῦτο πολὺ μὲ τιμᾶ.

Μαργαρίτα (ἐπαναλαμβάνουσα)

Αἱ μεταξὺ μας φιλοφρονήσεις, εἶπατε μὲν πρὸ ὀλίγου, εἶνε περιτταί.

Μπλάγγεμπεργ

Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν παρουσιάσθησαν λίαν ἐπείγουσαι ἐργασίαι. Θὰ ἐλάβατε ὁμῶς ἐγκαίρως τὸ γράμμα μου, διὰ τοῦ ὁποίου σᾶς ἐζήτησαν ἐπὶ τούτῳ συγγνώμην.

Μαργαρίτα

Ψυχρὰ καὶ τυπικὴ αἰτήσις συγγνώμης! «Πρὸς μεγίστην λύπην μου» κ.λ.π.

Μπλάγγεμπεργ

Ἐστὲ βεβαία, κυρία, ὅτι μοὶ ἦτο ὅλως ἀδύνατον.

Μαργαρίτα

Δὲν ἠδύνασθε ἢ δὲν ἦθ' ἔλαττε;

Μπλάγγεμπεργ

Ἀλλά, κυρία...

Μαργαρίτα (παρεμβαίνουσα)

Μάλιστα, κύριε, σᾶς τὸ λέγω καθαρὰ: Δὲν ἦθ' ἔλαττε! Διὰ τὴν νὰ παίζωμεν ὡς παιδία τὸ κρυφτοῦλι! Ἡ εἰλικρινὴς καὶ δεδοκιμασμένη φιλία μας δὲν ἀνέχεται τοιαύτας ὑπεκφυγὰς. Πρὸ τίνος ἔτι ἤρχε-

σθε τακτικῶς πρὸς ἐπίσκεψίμας καὶ σᾶς ἐθεωροῦμεν μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Τώρα φαίνεται, ὅτι δὲν αἰσθάνεσθε εὐχαρίστησιν ἐν τῇ συναναστροφῇ ἡμῶν καὶ τοῦτο πολὺ μὲ λυπεῖ.

Μπλάγγεμπεργ

Ἡ πελατεία μου αὐξάνει ὁσημέραι, οὕτως ὥστε δὲν μοὶ ὑπολείπεται χρόνος διὰ διασκεδάσεις.

Μαργαρίτα

Δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ αἰτία. Ὅτε χθὲς τὴν ἐσπέραν ὁ σύζυγός μου ἐπεδείκνυεν εἰς τοὺς προσκεκλημένους τὸ γράμμα σας, διὰ τοῦ ὁποίου μᾶς ἐκάματε γνωστὸν ὅτι δὲν θὰ ἤρχεσθε καὶ οὗτοι διαφοροτρόπως ἐσχολίαζον αὐτὸ καὶ ἐξέφραζον τὴν λύπην των διὰ τὴν μὴ προσέλευσίν σας, ἐγὼ προσεπάθουν ἐκ νέου — νῦν ὁμῶς μᾶλλον ἢ πρότερον — νὰ μαντεύσω διατὶ μετεβλήθητε τόσο. Διότι ὄντως μετεβλήθητε, αὐτὸ δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε. Σᾶς γνωρίζω ἀρκετὰ, ὥστε εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι οὐχὶ ἔνεκα στιγμιαίας φρενοτροπίας διεκόψατε τὰς μεταξὺ μας σχέσεις. Δὲν ἀπομακρυνόμεθα τόσο εὐκόλως ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ὁποίων διήλθον ἐντυχεῖς καὶ δυστυχεῖς ἡμέρας. Μόνον σπουδαῖοι λόγοι δυνατὸν νὰ σᾶς ἠνάγκασαν. Λοιπὸν μὴ υποθάλετε τὰς ἀνησυχίας μου.

Εἴπετέ μοι εἰλικρινῶς καὶ ἀπροκαλύπτως τὴν αἰτίαν τῆς δυσαρρεσκείας σας. Ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, θέλω προσπαθῆσαι νὰ καταστήσω ὑμῖν πάλιν εὐχάριστον τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας συναναστροφήν σας, ὅπως ἀποκαταστήσω τὰς μεταξὺ ἡμῶν παλαιὰς καὶ ἐγκαρδίους σχέσεις (τείνει πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα). Λοιπὸν ἐξομολογήθητέ μοι πάραυτα! Ἡ σιωπὴ συντελεῖ μόνον πρὸς ἐδραΐωσιν τῶν ὑποψιῶν μου. Ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας μας, ἀπαιτῶ νὰ μοὶ εἴπητε, τίνος ἔνεκα ἀπεμακρύνθητε ἡμῶν.

Μπλάγγεμπεργ

Ἐστὼ λοιπὸν. Ἐχω πολλοὺς λόγους νὰ μὴ συγγάζω εἰς τὸν οἶκόν σας. Τὸ πλῆθος τῶν ξένων καὶ ἀδιαφόρων ἀνθρώπων, τῶν πληρύντων καθ' ἐκάστην τὰς αἰθούσας ὑμῶν, ἢ παρ' ὑμῖν κρατοῦσα πολυτέλεια, ἣτις ἐσχάτως ἰδίως προσέλαβε τοιαύτας διαστάσεις, δὲν μοὶ ἀρέσκει παντάπασιν. Ὁ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῶν γάμων σας ἀπλοῦς καὶ φιλόφρων οἶκός σας, μετετρέπη βραδύτερον σχεδὸν εἰς λέσχην, εἰς δημοσίαν αἰθούσαν χοροῦ. (σταματᾷ).

Μαργαρίτα

Ἐξακολουθήσατε, παρακαλῶ, εἶμαι περίεργος νὰ σᾶς ἀκούσω μέχρι τέλους.

Μπλάγγεμπεργ

Ἐγνωτῶ πληρέστατα, διατὶ ὁ σύζυγός σας ἀρέσκειται εἰς τοιοῦτον εἶδους πολυθρόβους διασκεδάσεις. Γεννηθεῖς καὶ ἀνατραφεῖς ἐν αἴγλῃ καὶ εὐζωίᾳ, ἠσθάνετο ἀνέκαθεν ῥοπήν εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς τέρψεις τοῦ βίου. Δὲν δύναμαι ὁμῶς νὰ ἐννοήσω πῶς εἰς ὑμᾶς ἀρέσκει τοιοῦτος βίος. Ὅτε ὑμεῖς — ἔκτοτε παρῆλθον ἐξ ἡδῆ ἔτη — ἀπεφασίσατε νὰ ὑπανδρευθῆτε τὸν Ὁσκαρ, ἡμῖν βέβαιος ὅτι ἡ ἡρεμία καὶ ἡ λιτότης, ἣτις σᾶς διακρίνει, ἤθελον ἐπιδράσει εὐεργετικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ σύζυγού σας. Ἡλπίζον ὅτι εὐκόλως θὰ ἠδύνασθε νὰ ἀφομοιώσητε πρὸς τὸν ἴδιον, τὸν ἑτερογενῆ χαρακτῆρα τοῦ σύζυγού σας. Ἐν τούτοις ἐπιτρέψατε, κυρία, εἰς τὸν φίλον, εἰς τὸν σύντροφον τῶν παιδικῶν σας χρόνων νὰ ἐκφρασθῇ εἰλικρινῶς καὶ... (ἐγειρόμενος) ὦ! ἄς διακόψωμεν κάλλιον συνομιλίαν, ἣτις...

Μαργαρίτα

Κύριε Ἐδουάρδε, αἱ ἐπιπλήξεις σας εἶνε δικαιολογημέναι, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως. Μόνος ὁ Ὁσκαρ θέλει νὰ διάγωμεν τοιοῦτον βίον. Πιστεύσατέ με, ὅτι πολλὰκις διεμαρτυρήθην κατὰ τοῦ κατ' ἔτος πολυτελεστεροῦ καθισταμένου τρόπου τοῦ ζῆν, διότι ἐστὲ βέβαιος, ὅτι οὐδόλως ἀρέσκομαι εἰς τὰς πολυθρόβους αὐτὰς διασκεδάσεις. Ἐν τούτοις ὁμῶς ἐπὶ ματαίῳ! Ἄν καὶ ἐθυσίαζον τὴν ἀνάπαυσίν μου καὶ τὰς συνηθείας μου, ἠναγκάσθην ὁμῶς νὰ ὑποχωρήσω, οὐχὶ τόσο διότι ὁ σύζυγός μου ἠρέσκετο εἰς τοιοῦτον εἶδους βίον, ἀλλ' ὅπως πολλὰκις μοὶ εἶπε, διότι τοῦτο ἀπῆρουν τὰ ἐμπορικά του συμφέροντα. Ἐγὼ εἶμαι ἀδαῆς περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐθεώρησα ἐν τούτοις καθήκον μου νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνδρός μου.

Μπλάγγεμπεργ

Τὰ ἐμπορικά του συμφέροντα; Ὡς πρὸς τοῦτο ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἔχω διάφορον γνώμην.

Μαργαρίτα

... τὴν ὁποίαν παρακαλῶ πολὺ...

Μπλάγγεμπεργ

Ἐστὼ. Ἡ γνώμη μου εἶνε ἀπλοῦστατα αὕτη. Ἐὰν ὁ σύζυγός σας εἶνε ὄντως τόσο πλούσιος, τὸ δὲ κατὰστημά του στηρίζεται ἐπὶ στερεῶν βάσεων, μοὶ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶνε τόσο ἀναγκαῖον, χάριν τῶν ἐμπορικῶν του συμφερόντων, νὰ θυσιάσῃ ὅλως τὴν οἰκογενεϊακὴν του ἡσυχίαν καὶ νὰ μὴ ἐκπληροῦ τὴν θέλησιν τῆς γυναικῆς του. Ἐὰν ὁμῶς (ὁμιλεῖ βραδέως οἰοῦν βασιανῶν ἐκάστης λέξεως τὴν σημασίαν) τὸ ἐναντίον εἶνε ἀληθές, μοὶ φαίνεται ὅτι ἤττον πολυδάπανος βίος θὰ συνετέλει οὐκ ὀλίγον εἰς ἐδραΐωσιν τῆς τραπεζιτικῆς του πίστεως, ἣτις...

Μαργαρίτα (ἀδμονοῦσα)

ἣτις...

Μπλάγγεμπεργ

Λοιπὸν, κυρία, ἄς ἐκφρασθῶ ἐλευθέρως: ἣτις, κατὰ τὴν γνώμην ἀριστίμων καὶ εἰδημόνων ἀνδρῶν, σπουδαίως διεσαλεύθη. Εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ σύζυγός σας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔλαβε μέρος εἰς ἐπιφαλεῖς ἐπιχειρήσεις, μεγάλας ὡς ἐκ τούτου ὑποστὰς ζημίας.

Μαργαρίτα

Ἐξ ὅλων αὐτῶν οὐδὲν βεβαίως ἐγνωρίζον.

Μπλάγγεμπεργ

Τὸ ὑπέθετον. — Εἰς πόσον ποσὸν ἀνέρχονται αἱ ζημίαι αὐταί, δὲν ἠξέυρω. Δὲν εἶμαι τραπεζίτης, ἐπομένως δὲν δύναμαι νὰ ἔχω ἀκριβῆ περὶ τούτου γνώμην. Ἐν ὁμῶς ἠξέυρω, ὅτι τὸ Χρηματιστήριον εἶνε ἀσφαλές, σπανίως ἀπατῶν βαρόμετρον, τὸ ὅποιον μετὰ μαθηματικῆς περιπέτου ἀκριβείας δεικνύει καὶ τὰς ἐλαφροτέρας ταλαντεύσεις καὶ καταπτώσεις, τὰς ὁποίας ὑφίσταται οἰοσδήποτε χρηματιστής.

Μαργαρίτα

Καὶ διατὶ. Ἐδουάρδε, ἐσιωπήσατε ἐπὶ τόσο χρόνον;

Μπλάγγεμπεργ

Οὐδὲν ἐτι ἀπόλωτο. Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτόν. Φοβοῦμαι, ὅτι οὔτε τώρα θὰ μὲ ἤκουεν ὡς καὶ πρὸ τινῶν μηνῶν δὲν ἤκουσε τὰς φιλικὰς συμβουλὰς μου. Δὲν ἔχω πλέον ἐπὶ τοῦ Ὁσκαρ, οἷον ἰσχύον εἶχον ἄλλοτε ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς νεότητος, τοὺς ὁποίους ὁμοῦ

διηγάγομεν. Καὶ εὐχαρίστως παρητήθην τῆς ἰσχύος μου ταύτης, διότι ἐγίνωσκον τὸν φίλον μου ἀσφαλῆ παρὰ τὸ πλευρὸν εὐγενεῶς γυναικός. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ἄλλοτι. Ἐξαντλήσατε ἐπ' αὐτοῦ ὀλόκληρον τὴν ἰσχύν σας. Αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης ψυχῆς, διακαῶς δὲ ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχίαν σας ὡς καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου σας.

Μαργαρίτα

Σᾶς παρακαλῶ, φίλε μου, μὴ ἀποσιωπάτε τι. Εἶμαι ἀρκετὰ γενναία καὶ ἰσχυρά ὥστε τὰ πάντα νὰ ὑποφέρω. Εἴπετέ μοι ὅλην τὴν ἀλήθειαν!

Μπλάγγεμπεργ

Σᾶς τὴν εἶπον.

Μαργαρίτα (τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα)

Σᾶς εὐχαριστῶ. Εἴσθε πιστὸς καὶ εὐγενὴς φίλος! Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω τώρα ὅτι θὰ κατορθώσω...

Φραγκίσκος (ἀναγγέλλει)

Ὁ γραμματεὺς πρεσβείας κ. φὸν Μπέκ!

Μαργαρίτα

ὦ! πόσον τὸ τοιοῦτον μὲ δυσαρρεστῆ! Εἰς τοιαύτην ψυχικὴν κατάστασιν! Εἰπέ εἰς τὸν κύριον...

(Ὁ Φραγκίσκος φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ προηγουμένοι καὶ ὁ κ. φὸν Μπέκ.

Μπέκ (φιλῶν τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας).

Κυρία μου! (ἐλαφρῶς ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ Μπλάγγεμπεργ). Μόλις ἔμαθον ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθέσει παρὰ τῆς κ. φὸν Βίτιχ καὶ τῆς δεσποινίδος Ἀγάθης ὅτι εἴσθε κακοδιάθετος, ἀμέσως ἐσπευσα. Τί ἔχετε; ὥσως ἐλαφρὰν ἡμικρανίαν; πόσον λυποῦμαι, πόσον λυποῦμαι!

Μαργαρίτα

Ὀλίγον νευρικὸν κεφαλόπονον. Ἐλπίζω ὁμῶς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ παρέλθῃ.

Μπέκ

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν; Αὐτὸ ὁμῶς μοὶ καταστρέφει τὰ ὠραιότερά μου σχέδια. Πόσον λυποῦμαι πόσον λυποῦμαι!

Μπλάγγεμπεργ (καθ' ἑαυτόν).

Καὶ πάλιν πόσον λυπεῖται!

Μαργαρίτα (βεβιασμένως μειδιῶσα).

Δύναμαι νὰ μάθω τὰ σχέδιά σας, τὰ ὁποῖα πρόκειται ἀκουσίως νὰ ματαιώσω;

Μπέκ

Ἡ σύζυγός τοῦ τραπεζίτου Σαῖν σκοπεῖ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀπόκρυνων νὰ δώσῃ μικρὸν χορὸν μετημφισμένων καὶ μικρὰν θεατρικὴν παράστασιν. Εἶχε δὲ τὴν καλωσύνην νὰ ἀναθέσῃ εἰς ἐμὲ τὴν διοργάνωσιν αὐτῶν. Αἱ πλεῖστα τῶν κυριῶν συγκατετέθησαν νὰ μετάσχωσιν, αὐριον δὲ ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσωσιν αἱ προετοιμασίαι. Θὰ ἐλογιζόμην λίαν εὐτυχῆς ἐὰν μοὶ ἐπιτρέψητε, κυρία, νὰ ἐγγράψω εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελλόντων νὰ μετάσχωσι τῆς ἐορτῆς καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν, ἣτις θὰ εἴσθε ἢ βασιλὶς αὐτῆς. Τὴν δεσποινίδα ἀνδραδέλφην σας — τὴν αἰεποτε τόσον θελκτικὴν — δὲν κατώρθωσα νὰ ἐρωτήσω, διότι διηγετικῶς συνδιελέγετο μετὰ τοῦ κ. Βίνδης, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, πρὶ ἀρχιτεκτονικῆς! Λοιπὸν μοὶ ἐπιτρέπετε;

Μαργαρίτα

Λυποῦμαι πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ).

Α

ΥΔΑΤΟΣ ἀφθονία, ἤτοι ποταμοὶ καὶ ρυάκες καὶ πηγαὶ εἶναι πρᾶγμα κοινὸν εἰς πολλὰ προνομιοῦχα μέρη τῆς γῆς. Εἰς ἄλλα ὅμως μέρη ὅπου τὰ ὕδατα δὲν ἀφθονοῦσι καὶ ὅπου αἱ βροχαί, τῇ πολυτίμῳ συνεργασίᾳ τῶν ἀξιοτίμων ποιμένων καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς πατριωτικωτάτων πολιτισμένων, θεωροῦνται ὡς ἐξαιρετικὴ εὐμένεια τ' οὐρανοῦ, τὸ κοινότερον τοῦτο πρᾶγμα τοῦ κόσμου καταστᾶ τὸ πολυτιμώτερον. Ἡμεῖς ἰδίως οἱ

Ἀθηναῖοι ἔχομεν πείραν μακρὰν καὶ πικρὰν τοῦ πράγματος, ἡμεῖς, οἵτινες, ἀντὶ ὕδατος ροφοῦμεν ἐνίοτε μὲν λάσπην, συχνότερον δὲ λόγους ρητορικοὺς τῶν καλῶν δημοτικῶν μας συμβούλων καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, τῶν ὑπισχνυμένων τοῦ Θριασίου τὰ καθαρτικὰ μαγνησιοῦχα καὶ ἀλατοῦχα ὕδατα.

Εἰς ἄλλας χώρας, ἐννοῶ τὰς πολιτισμένας, αἱ Κυβερνήσεις καὶ οἱ Δήμοι ἐκατομμύρια ἐπὶ ἐκατομμυρίων κατασπαταλῶσιν ὅπως ἀρδεύωσι πόλεις καὶ κωμοπόλεις καὶ χωρία καὶ βελτιῶσιν καὶ ἀυξάνωσι τὰ ὑπάρχοντα ὕδατα καὶ ἐπαρκῶσιν οὕτω εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν πληθυσμῶν. Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι εἰς τὰς πολιτισμένας χώρας οἱ λαοὶ δὲν παίζουν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ δικαιώματά των, οἱ δὲ ἡγήτορες αὐτῶν δὲν τολμοῦν νὰ μὴ σέβωσι τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῶν.

Ἄλλ' εἰς τὰς «ἐκβαρβαρωμένας» χώρας ὅπου κυβερνήσεις καὶ οἱ δήμοι δὲν πολυσκοτίζονται διὰ τοιαῦτα μικροζήτηματα, ἡ λειψυδρία εἶναι ὡς καὶ τόσαι ἄλλαι ἐλλείψεις, κοινόν τι, οἱ δὲ πληθυσμοὶ ὑποφέρουν οὐκ ὀλίγον καὶ δὲν ἐγείρουν κεφαλὴν ὅπως βάλουν κάθε κατεργαρίην εἰς τὴν θέσιν του. Οὕτω, εἰς τὸ Σαγκάϊ τῆς Κίνας, εἰς τὴν Τουρκίαν, εἰς τὴν Καβυλίαν, εἰς τὴν Σαχάραν, εἰς τὴν Μαδαγασκάρην, τὴν πατρίδα τῆς πηδουκτῆς καὶ χαριτοβρύτου μεγαλειότητος Ραναβαλό, ἤς τὸν ραναβαλλόμενον ἔψαλον τελευταίως αἱ παρισναὶ ἐφημερίδες κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἐπίσκεψιν εἰς Παρισίους καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς ὑδρογείου (!) σφαιρας ὡς καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἀδῆριτισμοῦ, τὰς Ἀθήνας, τὸ ζήτημα τοῦ ὕδατος, μὲ ὅλην τὴν

δξύτητα αὐτοῦ μένει καὶ θὰ μένη ἄλυτον, διότι... Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου.

Ἄλλ' ἐὰν δὲν μοι ἐπιτρέπεται ν' ἀποκαλύψω τί γίνεται παρ' ἡμῖν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ διατί δὲν ἔχομεν νερό, δύναμαι, ἐν τούτοις, νὰ στιγματίσω ἄλλας χώρας. Ἴδου τί συνέβη τελευταίως εἰς τὴν Κολοκὸρ, πρωτεύουσαν τῆς Ἀμακίας, παρὰ τὴν ὄροσειρὰν Δομφειρίζ, τῆς κεντρῆς Ἀφρικῆς, ἃς εἴπωμεν. Ἡ Κολοκὸρ ὑπέφερε, φαίνεται, καὶ ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν λειψυδρίαν, οἱ δὲ ἀτυχεῖς αὐτῆς κάτοικοι μόνον ὅταν βρέξῃ — ἡ δὲ βροχὴ των εἶναι... μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ! — κατορθώνουν νὰ ἔχωσι τὸ μάννα τοῦτο τ' οὐρανοῦ καὶ νὰ δροσίωσι τὰ στεγνὰ καὶ διψασμένα χεῖλη των. Τελευταίως ὅμως, μεταξὺ ἄλλων παρουσιάσθη ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεός, ἄγγλος τὴν πατρίδα καὶ προσεφέρθη νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς Κολοκορίους νερόν καθαρὸν, ἀφθονὸν καὶ καλόν, ἐπὶ τῷ ὄρφ ὅμως ὅπως ἕκαστος κάτοικος τῷ προσφέρει ἐτησίως ἐν ζαχαροκάλαμον μόνον. Ἡ γνώμη ἐγένετο ἀσπαστὴ παρ' ὄλων τῶν κατοίκων, αἱ δὲ ἐκεῖ σοβαραὶ ἐφημερίδες, (φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν τοιαῦται), ἔγραψαν ἄρθρα ἐνθουσιώδη προσκαλοῦντα τὰς ἀρχὰς νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως. Ἐν τούτοις, αἱ ἀρχαὶ τῆς Κολοκὸρ — παντοῦ αἱ ἀρχαὶ ὁμοιάζουν ἀλλήλας — ἐθεώρησαν καλόν νὰ μελετήσωσι πρῶτον τὸ ζήτημα, αἱ δὲ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες, μὲ ἀνακωινωθέντα, ἀντεπεξήλθον κατὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀγγλοῦ, λέγουσαι, ὅτι τὸ νερό του δὲν ἀρκεῖ οὔτε μιᾶς μαγειρίσσης τὰ πιάτα νὰ πλύνῃ καὶ ὅτι αἱ προτάσεις του δὲν δύναται νὰ ληθῶσι ὑπ' ὄψει ἐνόσφ δὲν σέβεται ὁ ἀγγλος αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῆς Κολοκὸρ, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ Κολοκὸρ αὐτὴ εἶναι ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Ὁ λόρδος στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν τοὺς ἐμούντζωσε καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν πατρίδα του. Τὸ θλιβερόν εἶναι, ὅτι ὁ εὐγενὴς υἱὸς τῆς Ἀλβιδόνας δὲν ἔκαμε πανιὰ διὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Σαρωνικοῦ, ὅπου βεβαίως θὰ ἐγένετο δεκτὸς μὲ ἀλλαλαγμοὺς χαρὰς καὶ εὐγνωσύνης παρ' ἡμῖν.

Β

Εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ μόνον ἀπεκδέχονται τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ζωὴν. Χῶραι ὀλόκληροι δὲν ἀποτελοῦσιν ἄλλο τι ἐκεῖ ἢ μίαν ἀπέραντον ἐρημον, ἐν τῇ ὁποίᾳ κάπου, συναντᾶ τις πτωχὰς τινὰς πηγὰς ὕδατος ὑφαλμύρου καὶ θανατηφόρου. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸ Θριάσιον τὸ ἰδικόν μας, ὅπου ἡ μαγνη-

σία ἀνθαμιλλᾶται μὲ τὸ ἄλας καὶ τὸ ἄλας μὲ τὰς ἐκατοντάδας τῶν χιλιάδων δραχμῶν, αἵτινες ἐν αὐτῷ σπαταλῶνται, αἱ δὲ ἐκατοντάδες τῶν χιλιάδων δραχμῶν μὲ τὸ ὕψος τὸ ἀπροσπέλαστον καὶ τὸ βάθος τὸ ἀμέτρητον τῆς μωρίας μας. Οὔτε ποταμοὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, οὔτε κἂν ρυάκες. Ὁ οὐρανὸς ἀποτελεῖ εἰκόνα κρεμαμένης δεξαμενῆς ἐφ' ἧς ὄλων τὰ βλέμματα εἶναι ἐστραμμένα καὶ ἐκλιπαροῦντα ἐν κἂν δευτερόλεπτον ὑδρονομῆς. Ἀλλά, φεῦ! ἡ τοιαύτη δεξαμενὴ εἶναι χειροτέρα καὶ αὐτῆς τῆς συναδέλφου τῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ σπανίως, σπανιώτατα ἀποφασίζει νὰ ποτίσῃ ὀλίγον τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἔχομεν πλὴν τῆς βουρκαμῆνης δεξαμενῆς καὶ ἄλλην ἀκόμη τοιαύτην... ἐν ὑπολογισμοῖς εὐρεθεῖσαν ἐν τοῖς σπλάγχθοις τοῦ Κιθαρώνας καὶ καταμετρηθεῖσαν μάλιστα μὲ κορδέλλαν.

Γ

Ἴδετε τί συμβαίνει εἰς τὸ Ἄδεν, τὴν πόλιν τῆς Ἐρυθρᾶς. Τὸ ἔδαφος εἶναι ἐντελῶς αὐχμηρόν. Τὸ θερμομέτρον, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον δείκνυσιν 21°, κατὰ Σεπτέμβριον 39° 9 καὶ ὁ μόνος ἐτήσιος ὄρος τῆς βροχῆς ὑπολογίζεται εἰς 7 χ.μ. 5, ἴσον τῷ μηδενί. Ἄρα ἡ ἀνάγκη τοῦ ὕδατος εἰς τὸ Ἄδεν ἦτο πλεόν ἢ ἐπιβλητικὴ.

Προσεπάθησαν τὸ πρῶτον νὰ διορύξωσι φρέατα 40 ἕως 60 μ. βάθους, ἀλλὰ τὸ εὐρεθὲν ὕδωρ, ἔχον θερμοκρασίαν 39° δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς πόσιν. Ἀπελπισθέντες ἐκ τούτου, ὡς ταχέως θ' ἀπελπισθῶμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ Θριάσιον, ἤρξαντο μεταφέροντες ὕδωρ μὲ πλοῖα. Ἄλλ' ἡ τιμὴ του ἦτο τοιαύτη, ὥστε εὐθηνότερος κατήντα ὁ καμπανίτης τοῦ Mumm. Ἐγκατελείφθη καὶ ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ καὶ ἤρχισαν νὰ διυλίζον τὰ θαλάσσια ὕδατα. Τέλος, οἱ Ἄγγλοι, κυρίαρχοι γενόμενοι τῆς πόλεως, ἐμπνευσθέντες ἐκ τῆς πρωτογενούς ιδέας τῶν κατοίκων, κατεσκεύασαν ἀπέραντους δεξαμενάς (σιτέρνας), αἵτινες ἐστοίχισαν ἐκατομμύρια, ἀλλ' αἵτινες ἐπέφερον τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα. Σήμερον αἱ δεξαμεναὶ ἐκεῖναι περιέχουν ὀγδοήκοντα ἐκαταμμύρια λίτρων ὕδατος καλοῦ καὶ δροσεροῦ ἐπαρκούντος δὲ οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, οἵτινες ἀνέρχονται εἰς 27,000 ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ εἰς ὅλα τὰ περίξ.

Ἐν Τζέδδα, ἑτέρα πόλις τῆς Ἐρυθρᾶς, τὸ ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα ἀπελπιστικόν. Οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι πίνουνσιν ἢ μᾶλλον τρώγουσιν αὐτό, διότι περισσοτέρας περιέχει στερεᾶς ἢ ὑγρᾶς οὐσίας· μεταξὺ δὲ τῆς στερεᾶς οὐσίας, συχνότατα εὐρίσκει τις καὶ ὄφεις. Δυστυχῶς, οἱ κάτοικοι τῆς Τζέδδας, ἐνόσφ θὰ εἶνε ταπεινοὶ ὑπήκοοι τοῦ Χαμίτ, μόνον τοιοῦτον ὕδωρ θὰ πίνωσιν, ἂν καὶ εἶχον ὅπωςδὴποτε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτῶσι καλλιτέραν ποιότητα ἀφοῦ ἡ Τζέδδα εἶναι εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Βιβλικοῦ Παραδείσου καὶ ἀφοῦ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἐμπερικλείῃ τὸν τάφον τῆς ἀειμνήστου καὶ ἀμαρτωλῆς ἡμῶν προμάμης Εὐας,

ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Τζέδδα, τὸ ὅποιον σημαίνει ἀραβιστὶ «προμάμμη». Εἰρήσθω ἐνταῦθα ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ ρηθεὶς τάφος ἔχει μᾶκρος δεκάδος μέτρων, λέγεται δὲ ὅτι μόνον τὸ ἡμισυ τοῦ σώματος τῆς Εὐας εἶναι ἐκεῖ τεθαμμένον, τὸ ἕτερον δὲ ἡμισυ φαίνεται, ὅτι τὸ μαῦρο φεῖδι θὰ τὸ ἔχη φαγωμένον!

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουσι χῶραι, αἵτινες μακαρίζουσι καὶ αὐτὰ τὰ ὕδατα τῆς Τζέδδας. Τοῦλάχιστον εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ὅπου ἴσως διεπράχθη ἡ πρώτη ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου, βρέχει ἐνίοτε, ἐνῶ εἰς τὴν Σαχάραν, οὐδέποτε βρέχει. Αἱ φλογεραὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου πυρπολοῦσι κυριολεκτικῶς τὴν ἀπέραντον ἄμμον τῆς ἀπέραντου ἐρήμου. Ἄνεμοι σχεδὸν διαρκεῖς ἐξεγείρουσι τὴν ἄμμον εἰς νέφη φλογώδη, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἄμμος, ἡ ἐπικαθημένη ἐπὶ τῆς γῆς κυματίζει ὡς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ θαλάσσης πυρηνῆς. Ὁ ἀήρ εἶναι πνιγηρὸς, ὁμοιάζει πρὸς ἀτμὸν ἐρυθρόν. Νέφη δὲν διατρέχουσι τὸν οὐρανόν. Τὰ διερχόμενα ἐκεῖθεν карабάνια τῶν ταξειδιωτῶν ὑφίστανται μαρτύρια. Οἱ ἄνθρωποι χάνουν τὰς δυνάμεις των, τὰ ζῆα πίπτουν ἀσθμαίνοντα, κεραυνόπληκτα. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ ἐξευρεθῇ νερό. Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. Ἀρχίζουν νὰ σιάπτουν τὴν ἄμμον. Ἐξήκοντα μέτρα ὑπ' αὐτὴν εὐρίσκειται τὸ πολυφίλητον ὑγρόν. Μὲ δερματίνους κουβάδες ἀνεβάζουσιν αὐτὸ καὶ πίνουν καὶ πίνουν, μέχρις οὗ σιάσουν. Ἀνακτοῦν τὰς δυνάμεις των καὶ ἐπαρχαρίζουν τὴν πορείαν των οἱ ταξειδιῶται ἀφοῦ προμηθευθῶσιν ἀρκούσαν ποσότητα ὕδατος.

Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὁάσεις τῆς Σαχάρας πολυλάκις συμβαίνει ὥστε νὰ ὑπάρχῃ λειψυδρία. Φοβεραὶ εἶναι τότε αἱ συμβαινούσαι σκηναί, διότι δὲν ὑπάρχει τρομερώτερος θάνατος ἀπὸ τὸν ἐκ δίψης θάνατον, τὸν ὅποιον συνήθως προαγγέλλει ἀλλόκοτος παραφροσύνη.

Εἰς τὸ Σαγκάϊ ἔχουν ὕδατα, ἀλλὰ τὸ δῶρον τοῦτο εἶναι ἄδωρον. Ποταμίσκος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μοῦ διαφεύγει τὴν μνήμην, διέρχεται τῆς πόλεως ταύτης, φέρων ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἐν τοῖς σπλάγχθοις αὐτοῦ ἰλύν, πτώματα ζῶων καὶ πτώματα ἀνθρώπων, καλλιφόνους βατράχους καὶ ὄφεις ἀπειραρίθμους· ὁ ποταμίσκος οὗτος βρωμᾷ φρικωδῶς. Καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ ὕδατος τούτου οἱ Σαγκάϊνοι πίνουνσιν! Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραξενεῦεται τις ἐὰν ἡ πανώλης καὶ ἡ χολέρα εἶναι ἐκεῖ ἀσθένεια κοινὴ, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ μαλλιοτραβήγματα τῶν ὑπουργικῶν μας συμβούλων καὶ τῶν σταφιδαποθηκαρίων. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, φέροντες ὑδρίας, κατέρχονται τοῦ ποταμίσκου ἐκεῖνου καὶ ἐνῶ πολλὰκις γεμίζουσιν αὐτάς, ἐγκαταλείπουσι συγχρόνως καὶ τινὰ ὑγρὰ ἢ στερεὰ ἄχρηστα ἐντὸς αὐτοῦ. Ὀλίγα μέτρα μακρὰν εἶναι τοποτετημένα κιούπια, ὑπὸ τὸν ἡλίον, καὶ ἐκεῖ χύνουσι τὰ ὕδατά των, τὰ ὁποῖα ἀφίνουσι νὰ κατακαθῆσωσιν... ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους. Ἐκεῖ τὰ μικρόβια τότε αὐξάνουν καὶ πληθύνονται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Καὶ ἀρχίζει τὸ ἀλληλοφάγωμα αὐτῶν. Ὅταν οἱ κινέζοι

πεισθῶν ὅτι τὸ νερὸ ἀπηλλάγη πλέον ἀπὸ πάσης ζωικῆς οὐσίας, τὸ μεταφέρουσιν εἰς τὰς καλύβας τῶν καὶ τὸ πίνουσιν.

Ἐν Αἰγύπτῳ τὸ ὕδωρ εἶναι τόσῳ χρήσιμον ὥστε ἐν ἀρχῇ οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὸν Νεῖλον ὡς θεότητα. Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον. Διότι ἄνευ τοῦ Νεῖλου, ἡ Αἴγυπτος δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ζῆσῃ. Πλημμυρῶν τὴν γονιμοποιεῖ. Ἡ ἴλδς τὴν ὁποῖαν ἀφίνει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἶναι πολὺτιμος δι' αὐτὸ καὶ τὰ χωράφια καὶ οἱ κῆποι βλαστάνουν καὶ πλουτίζουν τὴν χώραν. Ἄλλ' ἐνίοτε, ἐπὶ τὸν ποταμὸς δὲν πλημμυρεῖ πολλὰ γαῖα ὑφίστανται δεινά. Τοῦτ' ὅμως σπανίως συμβαίνει, ὁ δὲ Νεῖλος εὐεργετῆ πάντοτε σχεδὸν τὴν χώραν, ἣν διαβρέχει μὲ τοὺς πλήρεις χρυσοῦ βραχίονάς του. Διὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, καθ' ἣν ὁ Νεῖλος ἀδυνατεῖ νὰ τροφοδοτήσῃ ὅλας τὰς γαῖας, οἱ Αἰγύπτιοι μεταχειρίζονται κάτι μαγχανοπήγαδα πρωτογενοῦς κατασκευῆς, δι' ὧν ἀρδεύουσι τὰ χωράφια τῶν, αἱ δὲ γυναῖκες μεταβαίνουν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ πληροῦσιν ἐξ αὐτοῦ τὰς ὑδρίας τῶν.

Καὶ οἱ Ἰάπωνες ἐπίσης τοιοῦτοτρόπως ποτίζουν τὰ κτήματά τῶν. Καὶ ἐκεῖ ὑποφέρουν συχνάκις ἀπὸ τὴν ξηρασίαν καὶ τὰ μαγχανοπήγαδα τότε τίθενται εἰς ἐνέργειαν καὶ σώζονται τοιοῦτοτρόπως αἱ ἀπέραντοι φυτεῖς τῆς ὀρύζης.

Τί τὸ παράξενον λοιπόν, ἂν εἰς τὰς ἀτυχεῖς ἐκείνας καὶ ἀνύδρους χώρας συναντᾶ τις ἐν εἶδος ἐμπορίου, ἐντελῶς ἀγνώστου εἰς χώρας πεπολιτισμένας, τοῦ ἐμπορίου τοῦ ὕδατος. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐπλούτισαν πωλοῦντες ποτήρια ὕδατος! Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ἐμπόριον διενεργεῖται ἐν Ἀσίᾳ, ἐν Ἀμερικῇ, ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου τὰ ἀμφιβόλου ποιότητος ὕδατα σπανίζουν ὅπως καὶ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες. Μία πηγὰδα δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἰδιοκτῆτην αὐτῆς οὐχὶ μόνον ἄνθρωπον περιωπῆς ἀλλὰ καὶ πλούσιον. Πλούσιον πρὸ παντὸς ἄλλου. Ἄρκει μόνον νὰ ἔχῃ τὰ μέσα, τὰ γνωστὰ ἡμῖν καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἔχῃ τὴν συνείδησιν ἐλαστικὴν, ἢ μᾶλλον νὰ μὴν ἔχῃ διόλου συνείδησιν.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κατακρίνη τις τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους. Εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐκμεταλλεύηται τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου. Οἱ κυρίως ὑπεύθυνα εἰς τοιαύτην «βάρβαρον» κατάστασιν εἶναι μόνον οἱ τὰ κοινὰ διευθύνοντες. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς χώραν πολιτισμένην νὰ λέγῃ, ὅτι στερεῖται ὕδατος. Ὑδὼρ ὑπάρχει παντοῦ, ἀρκεῖ νὰ θέλωμεν νὰ εὐρίσκωμεν αὐτό. Αἱ Ἀθηναί, ἡ φύσει ὡραία πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς, θὰ ἦτο διπλασία καὶ εἰς μέγεθος καὶ εἰς πλοῦτον καὶ εἰς κατοίκους, ἂν ἐγένετο σοβαρὰ ἐργασία πρὸς ἐξεύρεσιν ἀρκετοῦ ὕδατος.

Ὁ ἀείμνηστος πολιτευτῆς Χαρίλ. Τρικοῦπης, εἶχεν ὡς κύριον μέλημα αὐτοῦ τὴν ἐπίλυσιν καὶ διὰ μεγάλων ἀκόμηθυσίων τοῦ σπουδαιστάτου ζητήματος ἐπὶ ὑδρεύσεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἄλλὰ, δυστυχῶς, μεγίστας ἀπήνησεν ἀντιδρά-

σεις καὶ ἀπέθανε πρὶν ἢ κατορθῶσῃ τὸ ποθούμενον. Σήμερον γίνονται ἐργασίαι ἐν τῷ Θριασίῳ καὶ πολλὰ ἑκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν ἐξωδεδέθησαν ἤδη, τολμῶ εἰπεῖν, ἀσκοῦσι. Διότι ἀπεδείχθη, ὅτι, πλὴν τῆς ὑπερβολικῆς τιμῆς τοῦ Θριασίου ὕδατος, καὶ ἡ ποιότης αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη, ἣν δικαιοῦται τις νὰ ζητῇ, διότι καὶ ὑφάλλαμα εἶναι τὰ ὕδατα αὐτὰ καὶ μαγνησίαν οὐκ ὀλίγην ἐμπεριέχουσιν. Ἐν τούτοις ἴσως τὸ Θριασίον ἀποβῆ χρήσιμον ἀροντικῶς, ὡς ἐκ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ, ὡς μὲ ἐλεγεν ὑδραυλικὸς μηχανικὸς, τὸ ὕδωρ τοῦ Θριασίου εἶναι πολὺτιμον καθαρτικὸν ποτόν. Τίς εἶδε! πιθανὸν τὸ Θριασίον νὰ ὑποσκελίσῃ, σὺν τῷ χρόνῳ, τὴν οὐγγρικὴν πηγὴν τοῦ Γιάννος καὶ τότε πολλὰ θὰ κερδίσῃ τὸ κράτος, ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ νεροῦ δὲν θὰ ἔχῃ ἐπιλυθῇ!

Ἄλλο «καθάρισον» καὶ ἄλλο «νερό»! Ἀς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις, ὅτι ταχέως αἱ Ἀθηναί μας θὰ καταταχθῶσι μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων πόλεων, ὅπου ἔτι ταχέως θ' ἀποκτήσῃσιν ὕδατα ἄφθονα καὶ ἰδεώδη, καὶ ὅτι θὰ πύσωμεν ἀκούοντας καὶ ἀναγινώσκοντας ὅτι ὁ Δῆμος ἐξηγόρασε μίαν στάμναν ὕδατος ἐδῶ καὶ ἄλλην στάμναν ὕδατος ἐκεῖ, καὶ ὅτι εὐρέθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ὄρους ἄλλη στάμνα πλήρης ὕδατος. Αὐτὰ εἶναι αὐτόχρονον ἐμπαιγμός, ὁ δὲ λαοφιλῆς δήμαρχος κ. Μερκούρης, συναισθανόμενος τὸ ὕψος καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐπιδιώκει σοβαρῶς καὶ περισσότερον παντὸς ἄλλου νὰ ἐξεύρῃ ὀλοκλήρως ὀκάδας ὕδατος ὅπως εἴπῃ μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του: Ἐδιψάσατε καὶ σᾶς ἔφερα ὕδωρ.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ εἶναι ἡ ὡραιότερα ἡμέρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ δήμαρχου αὐτῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ Ἀθηναί θὰ δικαιῶνται νὰ λέγωνται μεγαλόπολις καὶ πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς.

Ἄλλὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ λεγώμεθα Καβύλοι, Σαχαρινεῖ, Κινέζοι, Τούρκοι καὶ σύγχρονοι... Ἀθηναῖοι!

Ἵδροπότης

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ

(Σπιθοῦλες τῆς στιγμῆς)

Κάθε κορίτσι μόλις περάσῃ τὰ 25 χρόνια εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀντίθετος τοῦ γάμου... διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὑπὲρ... διὰ τὸν ἰδικόν της.

Καλωσῆρη: εἶναι τὸ μεγάλο χάρισμα, ποῦ σὲ πολὺ λίγους ἔχει δώσει ὁ Θεός, νάχουν σὲ μικρότερη δόση ὅλες τὲς κακίες ποῦ ἔχουν κ' οἱ κακοὶ ἄνθρωποι.

Εἰρήνη Ζαβιτζιάνου Δενδρινοῦ

Ἄφρονα συγκινητικόν... εἰς τρεῖς εἰκόνας

ΠΡΟΣΩΠΑ

Σκαρδότυχος, Πατὴρ ἔξ μοριτσιῶν ἐν ὄρα γάμου Ἡ Κυρὰ Μαμῆ.

1. Ἐκεῖνος. (Πεπεισμένῳς εἰ ταῦν προτέρων) Ἄλλο ἓνα κορίτσι; Ἡ Μαμῆ. — Ὅχι...

2. Ἐκεῖνος. (Φαιδρυνόμενος αἰφνιδίως) — Ἀγόρι; Ἡ Μαμῆ (δυνατώτερα) — Ὅχι...

ΠΡΟΟΔΟΣ

3) .., δύο κορίτσια!

Ὁ Γεράποστολος. — Πέρυσι σὲ ἐπέπληξα, διότι ἔφαγες τὸν ἀδελφόν σου. Αὐτὸ ἦτο πολὺ κακοῦν Ἐδιθροθῶθης τώρα; Ὁ Ἀνθρωποφάγος. — Ναι, ὀλίγον... Ναι! τώρα τρώω πολὺ καυρυνούς συγγενεῖς!

ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟΣ

1 Τί καλά που είναι γυμνασμένος ο Άζορ!

2 Άρμει τὰ άιουμπήση ο άφένης του τό μπασοῦνι χάμω, μαι άμείως:

3 Φώπ! Ο Άζορ τό πηδά περίφημα.

4 Δυστυχώς, πρoχθής τό ψάρεμμα,

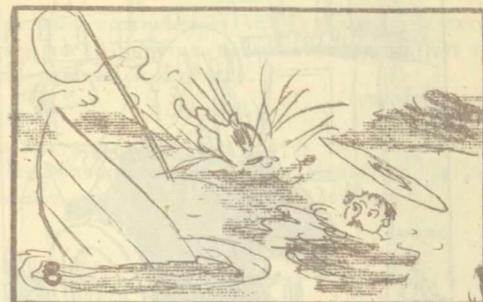
5 Ο άφένης έρριψε τό μαλάμι του, άνυποπτως ενώπιον του Άζορ.

6 Ο Άζορ, νομίσας τούτο ως πρό- κλησιν, πέρνει φόρα,

7 μαι φώπ!...

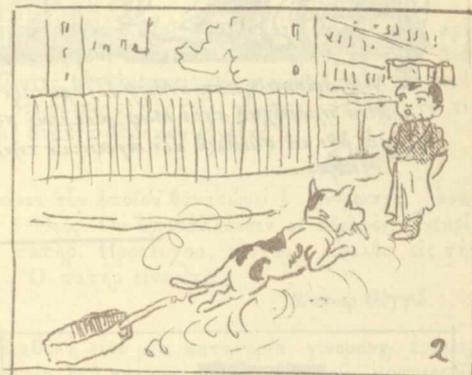

Άπό τότε ο άφένης του δέν τόν άρί- νει πλέον νά πηδά. Λέγει, δει δέν ύ- τάρχει άνοητότερον πράγμα άπό ένα σκυλί του πηδά.

ΕΝ ΘΑΥΜΑ

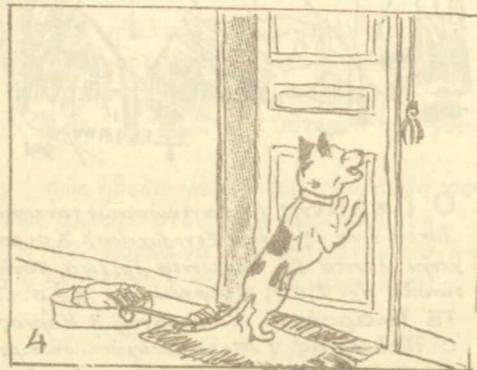
1

2

3

4

5

-Περίεργον! Πώς ο Λέων έματάλαβε, ότι θά έβαζα τό κρέας στην ματσαρόλα!

Μά, δάσκαλε, ποτέ ο Μωψ δεν έφώναζε έσοι Μην προσέχεις στον Μωψ, φίλε μου, ξέρεις αλλά ότι τα σκυλιά δεν αγαπούν την μουσική.

2. Α! βλέπετε, δάσκαλε, ότι ο Μωψ δεν αποστρέφεται την μουσικήν! Με την διαφοράν ότι προτιμά τα καλά τεμάχια!

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

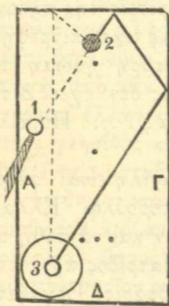
Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ
ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα 10'

Ταλαντεύσατε ελαφρώς την στέκκαν σας. Κτυπήσατε την σφαίραν σας εις τὸ κέντρον σχεδόν, ἤτοι, ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ τὴν διευθύνητε (ἐν τῷ ἀπέναντι Σχήματι, εὐρήθε τὴν σφαῖραν σας πολὺ ὀλίγον δεξιὰ).

Ἡ σφαῖρά σας, ἀφοῦ εὐρήθῃ εις τὸ ἐν τρίτον τὴν ἐρυθρὰν (τὸν τόκον), ἔπειτα τὴν σπόνταν, με ἐν μικρὸν πήδημα, θὰ κάμη καραμπόλαν με τὴν τρίτην.

Ἐξ ἄλλου, ἡ τρίτη, ἀφοῦ κτυπήσῃ πρῶτον τὰς σπόντας Β καὶ Γ, θὰ συναντηθῇ με τὰς δύο ἄλλας εις τὴν μελούζαν τῶν πλευρῶν ΑΔ, ἐντὸς τοῦ μικροῦ κύκλου. (Σχήμα 23).

(Σχήμα 23ον)

ΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΧ! ΠΩΣ ΗΘΕΛΑ!

Αχ! πῶς ἤθελα νὰ σ' ἀγαπήσω πάλι
Ὅπως ἄλλοτε, τῶρα καὶ τόσα χρόνια
Νὰ σοῦ ἄνοιγα με πόνο τὴν ἀγκάλη
Νὰ σὲ λάτρευα ὅπως ποτὲ—αἰῶνια.

Αχ! πῶς ἤθελα στὰ ἴδια πάλι μέρη
Στὰ πεντάμορφα, στὰ ἰσκιωμένα δάση
Ν' ἀνταμώνωμε πάλι ἕνα καλοκαίρι
Πρὶν ἢ νειότης μας στὰ ὑστερνά της φθάση.

Αχ! πῶς ἤθελα νὰ νιώσω τὴν πνοή σου
Ὅπως ἄλλοτε στὸ πλάγι μου νὰ πνέῃ
Αχ! πῶς ἤθελα νὰ ἰδῶ μέσ' στὴν ψυχὴ σου
Γιὰ ν' ἀγροίκαγα τὸ τί γιὰ μένα λέει.

Αχ! πῶς ἤθελα νὰ σ' ἀγαπήσω πάλι
Ὅπως ἄλλοτε, τῶρα καὶ τόσα χρόνια
Νὰ σοῦ ἄνοιγα με πόνο τὴν ἀγκάλη
Νὰ σὲ λάτρευα ὅπως ποτὲ—αἰῶνια!

Ναύπλιον

Μῆτσος Παπακασπύρου

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Εἶνε πολὺ προτιμώτερον νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀνεκτὰς γνώσεις διὰ τὰ χρήσιμα πράγματα παρὰ νὰ εἶνε σοφὸς εἰς τὰ ἐντελῶς ἄχρηστα.

Ἰσοκράτης

Τὸ κράτος τῆς βίας εἶνε ἔργον τῶν θηρίων. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους προσήκει τὸ μὲν δίκαιον νὰ ὀρίζουν διὰ νόμον, νὰ πείθουν δὲ διὰ τοῦ λόγου.

Ἀνσίαις

Τὸ νὰ ψέγῃ τις τὰς ἀλλοτρίας πράξεις εἶνε εὐκολώτατον καὶ διὰ τὸν τυχόντα, τὸ ν' ἀποφαίνεται ὁμοῦ ὀρθῶς ἐπὶ τῶν συγχρόνων γεγονότων τί πρέπει ὀηλ. νὰ γείνη, αὐτὸ εἶνε ἔργον συμβούλου.

Δημοσθένης

Οἱ πρόγονοι τοῖς ἀπογόνοις: Ἄν σὰς ὑπερβάλωμεν κατὰ τὴν ἀρετὴν ἢ νικῆ αὐτὴ μᾶς φέρει κατασιγήνην, ἂν ὁμοῦ σεῖς μᾶς νικήσητε αὐτὸ μᾶς καλίστῃ εὐδαίμοναίς.

Πλάτων

Τοὺς πεθαμένους ὄλοι τοὺς ἐπαινοῦν καὶ τοὺς κρίνουν μολὶς ὀλίγον, ἐλάχιστα κατωτέρους ἑαυτῶν. Διότι οἱ ζῶντες αἰσθάνονται φθόνον μόνον πρὸς τὸ ἀντίπαλον, ὅτι δὲ πλέον δὲν τοῖς γίνεταί ἐμποδὸν τὸ τιμῶσι δι' ἀνανταγωνίσκου εὐνοίας.

Περικλῆς

Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θανατῶνει ὁ ἄνθρωπος, ἀναστήνει ὁ Θεός. Ὅν ἀποβάλλουσιν οἱ ἀδελφοί, ἀνευρίσκει ὁ πατήρ. Προσεύχου, πίστευε, εἰσελθε εἰς τὴν ζωὴν... Ὁ πατήρ εἶνε ἐκεῖ.

Βίκτωρ Οὐγγώ.

Ἡ διαβολὴ εἶνε μία κατηγορία, γινομένη ἐρήμην ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κατηγορουμένου, ἐκ τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πιστευομένη.

Λουκιανός.

Ἡ ἐπιμέλεια τῆς γεωργίας εἶνε συγχρόνως καὶ ἡδυσθητὰ τις καὶ πλουτισμὸς τοῦ οἴκου καὶ σωματῶν ἄσκησις εἰς τὸ νὰ κατορθῶνῃ τις ὅσα πρέπει νὰ δύναται ἄνθρωπος ἐλεύθερος.

Ξενοφῶν.

Καὶ οἱ θεοὶ προστάζουν:

«Ἡ Τρέλλα πάνω εἰς τὴ γῆ
τὸν ἔρωτα νὰ δὴγῃ.»

Λαφονταίν.

Ὅσον πικρῶς καὶ ἂν λυπούμεθα δὲν θὰ καταβῶμεν εἰς τὸν Ἄδην, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ τοῦ θανάτου ἡ ὥρα.

Ὁμηρος.

Δύνασαι νὰ ἐναγκαλισθῆς τὸ ἄπειρον, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ περιζώσης τὴν καρδίαν τῆς γυναικός. Εἶνε ἀπλήρωτος αὐτὴ ὡς ὁ πῖθος τῶν Δαναῶν.

Βασιλειάδης

Δὲν ὑπάρχει πόλις, ἣτις ν' ἀνήκῃ εἰς ἕνα μόνον ἄνδρα.

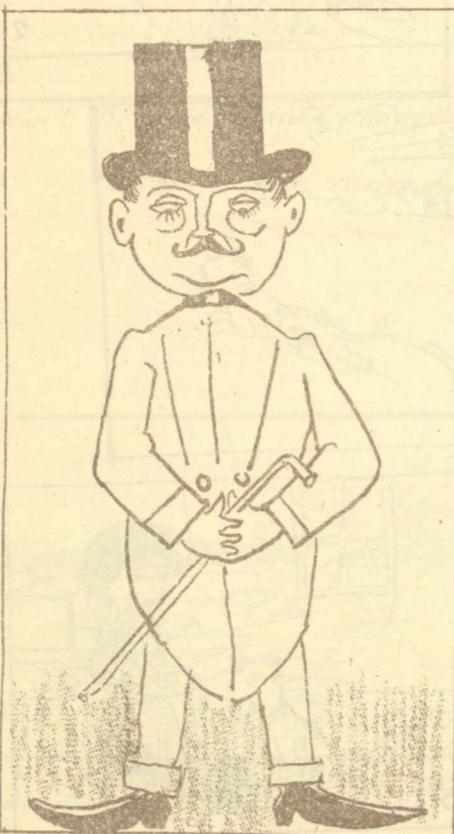
Σοφοκλῆς

Οἱ ὄρκοι εἶνε παγίδες πρὸς σύλληψιν τῶν ἀφελῶν. Ἡ ψυχὴ, ὅταν τὸ αἷμα βράζῃ, μετὰ πολλῆς εὐκολίας δανεῖζει εἰς τὴν γλώσσαν ὄρκους.

Σαίκοπηρ.

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

Θεατῆς

Θέλετε νὰ μάθετε ποῖος εἶμαι; Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ αἱ γυναῖκες ποὺ ἐτόμισαν τὸ κεφάλι!

Ὁ Πελάτης (Ἀναγινώσκων τὸν κατάλογον ἐνὸς ἐξοχίου ἑτεροδοχείου): Χοιρομέρι λεπτὰ 80, Ροσμπέφ 5ρ. 140, Κοτόπουλο 5ρ. 2,20, Μπιρτέμι 5ρ. 3,50...
Τὸ Γκαρσόνι: Τί ἀγαπᾷ ὁ Κύριος;
Ὁ Πελάτης (Μετὰ μειραν σιέψιν):
-Δόσε μου ἕνα ρηγανόζυλο γιὰ τὰ δόντια!

ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΑΝΕΓΝΩΣΑ και πάλιν τὸ βραβευμένον δράμα τοῦ κ. Χρηστοβασιλῆ λέγω και πάλιν, διότι ὁ φίλος ποιητῆς, ὅπως εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸ στείλῃ, εὐθὺς ἄμα ἐδημοσιεύθη, εἶχε και τὴν εὐγένειαν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις μου και νὰ μοῦ τὸ δώσῃ πρὸς ἀνάγνωσιν ἐν χειρογράφῳ, προτοῦ φύγω διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἐνετρώφισα και πάλιν εἰς τὰς ὥραιας σελίδας του, και ἐπανεῦρον τοὺς ἥρωάς του — ἀληθεῖς ἥρωας! — με τοὺς ὁποίους εἶχον ἤδη γνωρισθῆ και ἤκουσα τὰ λόγια των ν' ἀντηχοῦν γλυκύτερα ἐδῶ στὸν ξένον ἀγέρα. Ἐξῆσα πάλιν ὀλίγας εὐτυχεῖς στιγμάς εἰς τὴν ἀγαπημένην μου πατρίδα, ἐνεθυμήθην τὴν αἰματογραμμμένην ἱστορίαν της — ὁ πολυσύνθετος βίος τῆς νέας ταύτης Βαβυλῶνος σκοτίζει τὴν μνήμην — και εἰς τὰ στήθη μου ἐξύπνησαν και πάλιν οἱ ἐθνικοὶ πόθοι, ἐξωντάνεψαν τὰ ἐθνικὰ μίση! Ὑπερφανεύθην ἀρκετὴν ὥραν διὰ τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν Τζαβελλαίων και τῶν Μποτσαραίων και... εὐχαριστημένος διότι ἐγεννήθην Ἕλληνα, ἤμην ἔτοιμος ν' ἀπολαύσω ὀλίγας στιγμάς τὴν γλυκύτητα τῶν ὀνείρων τῆς φαντασίας, ὅτ' ἀφῆς ὁ εἰρμὸς τῶν ἰδεῶν και τῶν ἀναμνήσεων, ἐρπῶν ὡς ὄφρις, μοῖ ἐδειξε τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν... και ὁ ποδοβολητὸς τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ 1897 ἐτάραξε τὰς ἀκοάς μου και ἤχησεν ὡς παράφρονος χορδὴ εἰς τὴν ἀρμονίαν τῶν ὀνείρων μου!

Εἰς αὐτὸ ὁμῶς δὲν πταίει ὁ κ. Χρηστοβασιλῆς.

Τὴν ἀποστολὴν του ὡς ἐθνικοῦ ποιητοῦ ἐκπληροῖ τὸσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον, ἐξαιρῶν τὴν ἀνδρείαν τῶν προπατόρων μας και ζωγραφίζων τὰς ἐνδόξους σκηνάς, εἰς ἃς ὀφείλομεν τὴν ἀνεξαρτησίαν μας, καταδεικνύει ἐν λυπηρᾷ ἀντιθέσει πόσον ὀλίγον ἐκτιμῶμεν τὰς θυσίας και τὴν αὐταπάρνησιν των και κατὰ ποῖον τρόπον διαφυλάττομεν και ὑπερασπίζομεν τὴν τιμαλφὴ παρακαταθήκην, ἣν μᾶς ἐνεπιστεύθησαν.

Ὁ κ. Χρηστοβασιλῆς εἶναι πράγματι ὁ ἐθνικός μας ποιητῆς ὁ ἀληθὴς πατριώτης ποιητῆς, ἀλλὰ και ὁ ἀληθὴς Ἕλληνα πατριώτης. Ὁ χαρακτήρ του εἶναι τὸσον πατριωτικός, ὅσον ὁ ποιητικὸς του οἶστρος, ἡ κοινωνικὴ του δράσις, ὅσον και ἡ φιλολογικὴ. Εἰς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ βίου και τοῦ ταλάντου του, σκοπὸς, τὸν ὁποῖον ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπαγορεύει εἰς τὴν ψυχὴν του, και τὸν ὁποῖον ὁ ποιητῆς ζητεῖ νὰ ἐξαπλώσῃ εἰς τὰ πέρατα τῆς ἑλληνικῆς γῆς, εἰς τὴν ἐκτεταμένην πατρίδα μας ὅπως τὴν ἐνοεῖ και τὴν ψάλλει τὴν Ἑλλάδα μας εἰς ἐν περίφημον τετραστίχον:

Στῆς Ροδόπης τὲς ἀκρόρειες ἀκουμπᾶει τὸ κεφάλι,
Τὰ ποδάρια της πατοῦνε τὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς,
Τὰ μαλλιά της ξανεμίζουν στοῦ Ἀδρία τ' ἀκρογιάλι,
Και τὸ χέρι της ἐγγίζει σύνορο γῆς περσικῆς.

Περὶ τοῦ δραματικοῦ του ταλάντου, τοῦ ὁποῖου ἐσγάτως μᾶς ἔδωκεν ἱκανὰ δείγματα, ἐλλείπει χωρὸν και καιροῦ ἐπιφυλάσσομαι ἄλλοτε νὰ ὀμιλήσω κρινῶ μόνον κατάλληλον νὰ εἶπω ὀλίγα τιὰ περὶ τοῦ κ. Χρηστοβασιλῆ ὡς ἀνθρώπου και δὴ περὶ τοῦ χαρακτῆρός του, πρὸς ἀκριβῆ κατανόησιν τοῦ χα-

ρακτῆρος τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἡρώων του, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητῆς δημιουργεῖ κατ' εἰκόνα και ὁμοίωσιν!

Ὁ κ. Χρηστοβασιλῆς εἶχε παρρησίαν λόγου ἀχαλίνωτον, εἶναι μάλιστα ὑπερήφανος και ὀρμητικός — διὰ νὰ μὴ εἶπω ἐπιθετικός — εἰς τὰς ἐκφράσεις του. Ὅ,τι εἶχε νὰ εἶπῃ τὸ λέγει, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ προξενήσῃ εἰς τὸν μὲν ἢ εἰς τὸν δὲ και διὰ τὰς συνεπειάς. Τὸ ἐξῆς παράδειγμα τὸν χαρακτηρίζει πιστότατα:

Προτάσσει εἰς τὸ βραβευμένον δράμα τοῦ «Ἀγῶνες τοῦ Σουλίου γιὰ τὴν Πατρίδα», ἐκ τῆς εἰσηγησεως τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς τὰ ἀφορῶντα τὸ ἔργον του, και δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν, ἀλλ' ἀποπειρᾶται ν' ἀνασκευάσῃ τὰς κρίσεις της πλέον ἢ ἀπαξ διὰ τῶν σημειώσεών του: «Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ σεβαστὴ ἐπιτροπὴ νὰ ἔχωμε διάφορον γνώμη τῆς ἰδικῆς της...» και ἀμέσως «Πῶς δὲν εἶχε δεσμὸ ὁ πρόλογος πρὸς τὸ κύριον δράμα;... Ποία θὰ εἶταν ἡ αἰτία;... κλπ. κλπ.

Τὰ αἰσθήματα τοῦ κ. Χρηστοβασιλῆ εἶναι ἀκραϊονῆ πατριωτικά. Ζήσας ἐν τῇ ὑποδούλῳ Ἑλλάδι, ἐγνώρισε νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἐλευθερίαν και νὰ ποθῆ τὴν ἐνωσίν της μετὰ τῆς ἐλευθερίας Πατρίδος, πρὸς τοῦτο δὲ τείνει και ἡ κοινωνικὴ του δράσις. Ἐργάζεται ὡς Διευθυντῆς τοῦ Γραφείου τῆς Ἐταιρείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ και παρακολουθεῖ ὅλα τὰ ἐθνικὰ ζητήματα μετ' ἐνδιαφέροντος ἀληθῶς εἰλικρινοῦς· οὐδὲν ἐπιστόδιον τοῦ διαφεύγει ἢ τὸν εὐρίσκει: ἀδιάφορον αἰσθανόμενος βαθύτατα, εἶναι πάντοτε ἔτοιμος νὰ χαρῆ ἢ νὰ λυπηθῆ, νὰ γελάσῃ ἢ νὰ δακρύσῃ, νὰ συγκινηθῆ και νὰ τονίσῃ τὸ ἀθάνατον τραγούδι του!

Ἡ ἐνθουσιώδης του καρδιά εἶναι τὸ βαρόμετρον τῆς ἐθνικῆς δράσεως και ἡ λύρα του, τὸ στόμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ με τὰς μεγαλοφώνους στροφάς της. Ψάλλει τοὺς πόθους του, οἵτινες εἶναι οἱ πόθοι τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ και καθενὸς Ἑλληνικοῦ πατριώτου. Ἡ παντοτεινὴ εὐχὴ του εἶναι «νὰ πάρουμε τὴν Πόλιν» και νὰ θρονιάσωμε τὸν Κωνσταντῖνον... «τὸν ἴδιο ἐκεῖνο Βασιλιά» κλπ. κλπ. τὸ φωνάζει δὲ τόσο δυνατὰ, ὥστε ἀπορῶ πῶς δὲν ἔφρασε ἀκόμα εἰς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτῆ!

Και τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ με τοῦ λαοῦ τὴν λύραν τοὺς ψάλλει: εἶναι ὁ μόνος ποιητῆς ἐκ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, τοῦ ὁποῖου ὁ στίχος εἶναι σφυρηλατημένος εἰς τὸν ἴδιον ἄκμωνα τοῦ δημοτικοῦ στίχου. Ἡ φράσις του εἶχε τὴν ἴδιαν ἀφέλειαν και τὴν ἴδιαν δύναμιν, ἣν εὐρίσκομεν εἰς τὰ δημοτικὰ τραγούδια, και πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Χρηστοβασιλῆ θὰ εἶχον κάλλιστα τὴν θέσιν των εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Πάσσαβ, χωρὶς νὰ δύναται κανεὶς νὰ τὰ διακρίνῃ. (1)

Ἡ ἐλκυστικὴ περιγραφή του εἶναι πιστὴ ἀντιγραφή τῆς φύσεως· θαρρεῖ κανεὶς πῶς κρατεῖ πιπέλο εἰς τὸ χέρι του και ζωγραφίζει με τὴν ἴδιαν εὐκολίαν και δύναμιν και τὴν νεκρὰν φύσιν, τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον και τὸν ἐσωτερικόν, τὸν ψυχικὸν κόσμον, τὸν πολυδαίδαλον, ἀποδίδων πιστότατα τὰ ἦθη και

(1) Ἐνισχύοντες τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου, σημειοῦμεν ἐνταῦθα χάριν περιεργείας, ὅτι ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ τοῦ βραβευθέντος δράματός του ἐξέλαθεν ὅλα τὰ γαμήλια ἄσματα τούτου, ὡς δημοτικὰ, οὕτως λαβῶν γινῶσιν ὁ κ. Χρηστοβασιλῆς, ὡς εἰδικὸς περὶ τὰ τοιαῦτα δῆθεν και οὐχὶ ἐνδιαφερόμενος ὑπόδειξεν εἰς τὸν κ. εἰσηγητὴν, ὅτι δὲν εἶναι δημοτικὰ, οὗτος δὲ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ κ. Χρηστοβασιλῆς εἶναι ὁ ποιητῆς των, ἐπέσθη ἐκ τῆς πρὸς τὰς γνώσεις του ἐκτιμήσεως του.

τὰ ἔθιμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τῶν ὁποίων εἶναι βαθύτατος γνώστης, τὴν δὲ σφραγίδα τῆς πρωτοτυπίας, ἣτις διακρίνει τὴν περιγραφὴν και ἠθογραφικὴν του δεινότητα, ὀφείλει εἰς τὸ ὅτι, ὡς και ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Pierre Loti τοῦ ὁποῖου ἡ πρωτότυπος περιγραφικὴ δύναμις ἐκπλήσσει τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων, οὐδὲλως ἐνδιαφέρεται δι' ὅσα γράφουν ἄλλοι συγγραφεῖς, τοὺς ὁποίους πολὺ ὀλίγον διαβάζει.

Ἀφελέστατα δ' ὁ ἴδιος τὸ ὁμολογεῖ: «Ἄν πιστεῦσθαι θὰ ἔλεγα κι' ἐν ἄλλο ἀκόμα πλὴν δυνατό: «ὅτι δὲν ἔχω διαβάσει ποτὲ τὴν ζωὴν μου τὸν Αἰσχύλου» ἀπαντῶν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐπιτροπῆς, ὅτι ἠκολούθησε τὴν τριλογία τοῦ Αἰσχύλου.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι μόνον ἐκ τῆς δημόδους Μούσης ἀντλεῖ τὰς πλήρεις ζωῆς ἐμπνεύσεις του ὁ ποιητῆς μας, ὅσον εἶναι ἀληθές και τὸ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη πηγὴ, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ ποτίζεται ἡ σύγχρονος ἑλληνικὴ λογοτεχνία, ἐὰν ἤθελε νὰ δείξῃ ποτὲ γνησίους καρπούς και νὰ καθέξῃ και αὐτὴ τὴν θέσιν της μετὰ τῶν νεωτέρων φιλολογικῶν.

Αἱ δημοτικὰ παραδόσεις παντὸς λαοῦ ἀνεγνωρίσθησαν και ἀναγνωρίζονται ὡς πρότυπα ἠθογραφίας και ὕφους ἐθνικοῦ, κῆπος ποιητικῶν ἀνθέων, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἐθνικός ποιητῆς θὰ συλλέξῃ ὡς μέλισσα, και θ' ἀπομυζήσῃ τὸν εὐώδη χυμὸν, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ μέλι τῆς καλλιτεχνικῆς του κυψέλης...

Εἰς τῆς δημόδους Μούσης τὰ γάματα λουθεῖσα, ἐκαλλύνηθαι και ἐκραταιώθη μία τῶν νεωτέρων ἀλλὰ και σπουδαιότερων φιλολογικῶν, ἡ ρωσικὴ φιλολογία, και τοι οἱ πρωτεργάται της ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπλανῶντο εἰς τὸν ἀδιέξοδον λαβύρινθον τῆς ἐπιρροῆς τῶν ξένων φιλολογικῶν. Τῶ ὄντι οἱ πλείστοι ἐκ τῶν μεγάλων Ρώσων ποιητῶν, ἐξ ὧν και οἱ Τουργκένεφ, Πούσκιν, Λερμοντώφ, κτλ., ἐκμαθόντες κατὰ τὴν νεότητά των ξένας γλώσσας και δὴ τὴν γαλλικὴν, — οἱ πρῶτοι στίχοι μάλιστα τῶν δύο τελευταίων ἐγράφησαν γαλλιστί — ἐνετρώφισαν πλέον τοῦ δέοντος εἰς τὰς ἀκμαζούσας ἤδη τρεῖς ξένας φιλολογίας, και εἰς τὰ νεανικά των ἔργα εὐκόλως ἀνακαλύπτει τις τὸν θρηγῶν τῶν Γάλλων ρομαντικῶν, ἀκούει τοὺς στόνους τῆς ἀείποτε εἰς τὴν minore κλίμακα χορδισμένης βυρρανεῖου λύρας, ἢ βλέπει ἀτελεῖς ἀπομιμήσεις τῶν κολοσσῶν τοῦ γερμανικοῦ θεάτρου· ἐκοπίασαν δὲ ὅχι ὀλίγον διὰ τὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν βδελγῶν τούτων, αἵτινες ἠμποδίζον τὴν μεγαλοφυίαν των ν' ἀναπτυχθῆ και νὰ λάβῃ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ ἐθνικὴν μορφήν. Ἐξῆσαν ὁμῶς ἀρκετὰ διὰ νὰ μετανοήσωσι διὰ τὴν ξενικὴν ταύτην ἀνατροφήν: «*Quel malheur, ἔγραφε γαλλιστί ὁ Λερμοντώφ εἰς τινα φίλον του, que ma nourrice eut été Allemande plutôt que Russe; je n' ai pas connu les contes de mon pays; ils contiennent pourtant plus de poésie que toute la littérature française.*» (1)

Τὴ κρίμα, ὅπου ἡ τροφὸς μου ὑπῆρξε Γερμανὴ και οὐχὶ Ρωσικὴ! Δὲν ἐγνώρισα τὰ παραμύθια τῆς πατρίδος μου, περιέχον ὅμως ταῦτα περισσότερὰν ποίησιν ἢ ἅλη ἢ γαλλικὴ φιλολογία.

Ναί, περισσότερὰν ποίησιν περιέχουν τὰ παραμύθια και τὰ ἄσματα τοῦ λαοῦ παρά ὀλόκληρος φιλολογία! Ἄς ὀφελῆθω ἀπὸ τὴν πείραν τῶν ἄλλων οἱ ἰδιοὶ μας στιχοπλόκοι, οἵτινες, μάλιστα ἀρχίζουν νὰ ἐννοοῦν μίαν ξένην γλῶσσαν, κρῖνουν καλὸν νὰ παραφράζουσι πεζῶς ἢ ἐμμέτρως ἕνα σωρὸν ἀνοησίας, ἀπα-

(1) Emm. de Saint-Albin. Les Poètes Russes, Anthologie en notices biographiques.

τῶντες οὕτω τὸν ἑαυτὸν των, και νομίζοντες ὅτι δύνανται ν' ἀπατήσουν και τοὺς ἄλλους.

Και πρὸ πάντων δύναται τοῦτο νὰ λεχθῆ διὰ τὰ ἰδικὰ μας δημοτικὰ τραγούδια, τὰ ποτισμένα ἀπὸ τὸ αἷμα, και τοὺς ἰδρωτάς μακρὰς τυραννίας, τὰ τραγούδια μας, ποὺ ξεπετάχθησαν ἀπὸ ποιημένα στήθη μαζί με τὸ ἄχ! τοῦ ἀναστεναγμοῦ και τοῦ λυγμοῦ τὸ δάκρυ, μαζί με τῆς Ἐλπίθερίας τὸν πόθον και τὸ παράπονον τῆς σκληρίας, τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια, ποὺ οἱ ξένοι τὰ συλλέγουσι, τὰ μεταφράζουσι και τὰ σχολιάζουσι, ἐνῶ ἡμεῖς τ' ἀφίνομεν — ἔρημα ὅπως και τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος μας — παίγνιον τῆς λήθης και τῆς ἀμαθείας ἢ μᾶλλον φεῦ, τῆς ἡμιμαθείας! Καὶ ὁμῶς τόσο ἀληθινὰ και τέλεια ζωγραφίζουσι τὰ ἦθη, τόσο ζωηρὰ φανερόνουν τοὺς πόθους και τὰ ὄνειρα τῆς ψυχῆς, τόσο ζωντανὰ δείχνουσι τὰ πάθη, ὥστε νομίζω, ὅτι, ὅστις δὲν τὰ ἐνοεῖ και δὲν συγκινεῖται, εἶναι βεβαίως ἐκ τῶν ἀναισθητῶν ἐκείνων, οὓς ὀρθότατα χαρακτηρίζει ὁ Goethe, λέγων. Die Blaetter abfallen siet und nichts dabei denktals dass der Winter Kommt (1) «Βλέπει τὰ φύλλα νὰ πίπτουν και ἡ πτώσις των δὲν τοῦ γεννᾷ καμμίαν ἄλλην σκέψιν, εἰμὴ ὅτι ἔρχεται ὁ χειμὼν!»

Ὁ κ. Χρηστοβασιλῆς, μόνον ἐκ τῆς ἑλληνικῆς δημόδους ποιήσεως ἐμπνεόμενος, εἶναι και διὰ τοῦτο ἀξέσπαινος, εὐχῆς δ' ἔργον θὰ ἦτο, ἂν και ἄλλοι ἐμιμοῦντο τὸ παράδειγμα τοῦ μόνον ἐκεῖ εὐρίσκεται ἡ ὕλη, δι' ἧς θ' ἀνεγερθῆ ὁ νέος μας Παρνασσὸς με πύκα και με ἔλατα, με σπηλιές και κεφαλάρια, με νερὰ κρυστάλλινα και δροσιές, και ὅ,τι παρθένο λείψανον μένει ἀκόμα εἰς τὴν ἱερὰν γῆν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐξῆσαν τὴν μυθικὴν των ζωὴν οἱ πρῶτοι Θεοὶ, ὅ,τι ἀμόλυντο ἄφησε ἀκόμη ὁ πολιτισμὸς και ὅ,τι ἄφησαν ἀκέραιον οἱ ἐμπρησταὶ των δασῶν και τ' ἄλλα κακοποιὰ στοιχεῖα τοῦ ἔθνους μας, ἅτινα δὲν ἐννοοῦν ἀκόμα νὰ πολιτισθῶσι. Μόνον ἀπὸ τὰ συντρίμματα αὐτὰ τῆς λύρας τοῦ λαοῦ — συντρίμματα λυγμῶν και πόθων θραυομένων — θὰ θεμελιωθῆ και πάλιν τὸ ἑλληνικὸν ποιητικὸν οἰκοδόμημα και θ' ἀναγερθῆ ἐπὶ τοῦ ἰδίου προσφιλῶς ἐδάφους, ὅπου πλέον ἢ ἀπαξ ἀνηγέρθη και κατηράσθη — ὦ! ὁ ὠραῖος φωνίξ μας, ἀναζῶν ἐκ τῆς τέφρας του! — Ὁ ἀνεγερθῆ ὑπὸ τῆς ἰδίας θαυματουργοῦ δυνάμεως παλινοστόσης, θὰ λαλήσῃ και πάλιν ἀπὸ τρίποδος ἡ ἰδία τῆς Τέχνης ἱερέα, διότι ἡ δημοτικὴ Μοῦσα — ἃς μοῖ ἐπιτραπῆ νὰ πτερῶσω ὀλίγον τὴν γραφίδα μου διὰ τ' ἀδέσποτα αὐτὰ και ὄρανα τραγούδια — εἶναι ἡ αὐτὴ ἐκείνη Μοῦσα, ἣτις ἐνέπνευσε ποτὲ τὴν ἐπουράνιον μουσικὴν τοῦ ὀμηρικοῦ ἔπους, τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους και τοῦ Εὐριπίδου τὸν ὑψηλὴν λυρισμὸν τοῦ Πινδάρου και τὰ χαριτωμένα τοῦ Θεοκρίτου εἰδύλλια, ἢ αὐτὴ ἐκείνη Μοῦσα, φυγαδευθεῖσα ἐκ τῶν τουρκοκρατημένων κορυφῶν τοῦ Παρνασοῦ και μὴ δυνηθεῖσα νὰ εὐρῆ ἄστυλον, οὐδ' ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς Παλλάδος και ἐκεῖθεν ἀνεχώρησεν ἀπελπὶς, ἰδοῦσα βεβηλωμένα και τὰ ἀγέρωχα τῆς τέχνης τεμένη· ἤρχισε δ' ἔκτοτε πλάνητα βίον ἀνά τὴν δούλην Ἑλλάδα, διατρέχουσα τὰς ἐρήμους πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας, διεισδύουσα εἰς τὰ βαθύσκια ἄλση τῶν Τεμπῶν και ἀνερχομένη τὰς παρθένους κορυφὰς τοῦ Πίνδου και τοῦ Ὀλύμπου, ὅπως δι' ἐνὸς βλέμματός ἐναγκαλισθῆ ὀλόκληρον τὴν προσφιλῆ τῆς γῆν με τὰ μαγικά παράλια, και ὑπὸ τὸ πρῆσμα τῶν ἀναβλύζοντων δακρυῶν της

(1) Die Leiden des jungen Werther.

φαντασθῆ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν! . . .

Καὶ κατὰ τὴν περιπλάνησίν τῆς ταύτης, ὅτε μὲν ἀναψυχομένη παρὰ τὰς ὄχθας τῶν κρυσταλλίνων πηγῶν καὶ ὑπὸ τὰ σμιερά φυλλώματα τῶν πλατάνων ἐψάλλε, τὸ δὲ ἄσμα τῆς, γλυκὺ καὶ ἐπαγωγόν, ἐποχούμενον τῶν ἐλαφρῶν πτερυγῶν τοῦ Ζεφύρου, ἐπλάνατο ἀνὰ τὰ πέριξ, εἰσδύον μέχρι τῶν μυχιατάτων τῶν ἐλληνικῶν καρδιῶν, ἵνα θίξῃ χορδὰς ἡρεμούσας, ἵνα λικνίσῃ καὶ διασκεδάσῃ ζοφεράς σκέψεις ὅτε δ' ἐθρήνει, μελαγχολοῦσα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει παρελθόντος μεγαλείου, καὶ οἱ στόνοι αὐτῆς, κυλιόμενοι ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ βορρᾶ, ἐπέπνεον τὸν ψάλλοντα τοὺς ἔρωτάς του χωρὶκόν, καθίστων βεβωδῆ τὴν φλογέραν τοῦ βοσκῆ, θλιβερὸν τὸν ἀντίλαλόν τῆς ὅτε δὲ τέλος ἀγανακτοῦσα ἐκ τῆς θέας τῶν Τούρκων, καταπιεζόντων τὸν ἀναξιοπαθοῦντα ἐλληνικὸν Λαόν καὶ μαινόντων τὰ ἱερά τῶν ἡμιθέων ἐδάφη, ἐξερρήγνυτο εἰς σπαρακτικὰς λυγμούς καὶ αἱ κραυγαὶ τῆς — κραυγαὶ ἄλγους — διωκόμεναι ὑπὸ τῆς μαστιζούσης τὴν δάση θυέλλης, διέτρεχον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὰ ἐλληνικὸν ἔθνος πληροῦσαι τὰ τὸν τῆς Ἄρματωλῶν καὶ Κλεφτῶν ἀνδρείας κινεῖσαι τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὄπλα καὶ τὴν φωνὴν πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ ἐκκολαπτομένου ἐν πάσαις ταῖς ἐλληνικαῖς καρδίαις μίσους κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν τῶν βεβηλούντων τὰ ἱερά τῆς πατρίδος των, ἀτιμαζόντων τὰ προσφιλέστερα τῶν ὄντων, καὶ ἀποστεροῦντων τῶν πατρίων κτημάτων καὶ κειμηλίων. Ἡ φωνὴ δ' αὕτη, ἡ ἐξωτερικεύουσα τὰ πάθη, οὐδὲν ἄλλο ἦτο εἰμὴ τ' ἀθάνατα κλέφτικα τραγούδια, ἅτινα εὐθὺς ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ μαστοῦ μετὰ τοῦ ὑπὸ χολῆς καὶ μίσους δηλητηριασμένου γάλακτος ἐθήλαζον οἱ μικροὶ ἐλληνόπαιδες, οἵτινες, ἄνδρες καταστάτες, ἐπανέστησαν ἡμέραν τινὰ καὶ, ἀναθέσαντες τέκνα καὶ συζύγους εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, ἐγκαταλιπόντες ἀγροὺς καὶ οἰκίας, στερηθέντες τῶν τιμαλφῶν τῶν ἀντικειμένων, πρὸς ἀπόκτησιν πολεμφοδίων καὶ ἐνὶ λόγῳ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν αὐταπαρνήσεως μεταρσιωθέντες, κατώρθωσαν ν' ἀποτινάξωσι τὸν μουσάρν ζυγὸν καὶ νὰ ὑψώσωσι πάλιν τὴν κυανόλευκον ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας Πατρίδος, ἀποδιώξαντες τοὺς αἰμοχαρεῖς λάτρεις τοῦ Κοραίου, μὲ μόνον τὸ ἐμβλημα τῆς ἐλευθερίας ὡς σύμμαχον καὶ μὲ τὰ καρποφύλλα τὰ χέρια!

Τελευτῶν ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αἱ πηγαὶ αὗται ἐξ ὧν ὁ κ. Χρηστοδασίλης ἤντησε τοὺς στίχους του καὶ ἐζήτησε τὴν ἐμπνευσίν του, εἶναι τὸσον ἄγναι, ὅσον αἱ πηγαὶ τῶν γραφικῶν βουνῶν μας εἶναι τὸσον ἀνεξάντητον τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ ἐλληνικοῦ Λαοῦ, τὸσον ὑγιές, ὥστε ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζῃ κανεὶς νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται καὶ δύναται νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι θὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ καρποὺς ἀνταξίους ἑαυτοῦ. Ἐὰν δὲ ὁ ἐμβαπτίζόμενος εἰς τοιαύτην πηγὴν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας δὲν ἔπαυσε νὰ στολιζέται τὴν ψυχὴν του καὶ νὰ δυναμόνη τὸ πνεῦμά του μὲ τὰ ὄνειρα τὰ προαιώνια τοῦ λαοῦ του καὶ μάλιστα λαοῦ ἐξαιρετικοῦ, τὸ ἔργον του θὰ εἶναι εὐγενές καὶ ὑψηλὸν εἰς ἰδέας, ὠραῖον καὶ τέλειον εἰς μορφήν. Τοῦτο κατώρθωσεν ὁ κ. Χρηστοδασίλης καὶ εἶναι ὁ μεγαλειότερος ἐπαινος, ὅστις δύναται νὰ τοῦ ἀποδοθῆ.

Παρίσιος τῆ 21ῃ Μαΐου 1901. Νίκος Μαρσελλός.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ».

Ὅσο ἡ μέλαις φεύγει καὶ περνοῦσαν, καὶ πίσω δὲν ἐθώργια νὰ γυρίσῃ, φῶς μου, σκέψεις πολλὰς στὸν νοῦν μου τριγυροῦσαν, καὶ ὅλα τὰ πάντα ἦσαν μαῦρα ἔμπρός μου.

Νύχτας πολλὰς, γὰρ σὲ τ' ἄστρα ῥωτοῦσα, καὶ ἄγρυπνη ἔστεκα μὲ κείνα ἀντάμα, καὶ ἀπόκριφ παρηγοριὰ ζητοῦσα ἔς ἕνα ποῦ μῦστειλεις ἀπ' τὴν Ἀθήνα γράμμα.

Μὰ τώρα ποῦ στὰ στήθη μου καὶ πάλι σὲ εἶδα νὰ γυρίσῃς μὲ θερμὴ λατρεία μὴ σκέψι μού περνᾷε στὸ κεφάλι πῶς εἶσαι, Σὺ, τῆς δυστυχίας μου ἡ αἰτία.

Βαρῆθηκα γὰρ σὲ τοῦ «λέω» νὰ ζῶ Βαρῆθηκα γὰρ ἔσένα νὰ στεναίξω καὶ ἐδῶ στὴ βουλιασμένη ζενητεία Τοὺς πόνοους μου μὲ στίχους ν' ἀραδιάζω.

Καὶ μοῦπε — ἔτσι θὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ αὐτὴ τῆς ἐπιχῆς ἡ μίδα εἶναι, καὶ ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ, σῦρε στὸ καλὸ, καὶ τόπο σ' ἄλλη νερά, γι' ἀγάπη, δίνε.

Εἶδα ψὲς εἰς τ' ὄνειρό μου πῶς μὲ βγάναν πεθαμένη καὶ ἀπ' τὸ φόβο μου, ζυπνῶ μὲ λαχτάρα, τρομασμένη.

Μὰ, σὰν ἀνοιξά τὰ μάτια, καὶ σ' ἀντίκρισα ἔμπροστά μου, πίστεψα γιὰ Σὲ πῶς εἶμι πεθαμένη, στὰ σωστά μου.

(Πάτρις, Ἰούνιος 1901)

Ἰωάννα Δ. Λεβαθινοῦ

ΕΙΣ ΕΝ ΑΣΤΡΟ

Ἐκύτταξα ἐπάνω ἔς τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ ἐν ἄστρο μαγεμένω, ἐν ἄστρο φωτεινῷ, ποῦ περναγε ἔς τὴν λάμψι καὶ τὸν αὐγερινὸ καὶ μοῦπερνε ἔς τὸ φῶς μου ὀλόκληρο τὸ νοῦ

Τὸ κύτταξα μὲ πόθο ἐπάνω κεί γραφτό, ὁ νοῦς μου, ἡ καρδιά μου καὶ ἡ δόλια μου ψυχὴ ἐκείνο εἶχαν Θεό τους, ἐκείνο προσευχὴ καὶ ἔμπρός ἔσταματοῦσαν γονατιστὰ ἔς αὐτό.

Μὰ, ἕνα βράδυ, τ' ἄστρο αὐτὸ τὸ φωτεινῷ, ἐκεῖ ποῦ τὸ θωροῦσα μὲ πόθο καὶ χαρὰ, ξάφνου γλυστρά καὶ πέφτει ἔς τοῦ πόντου τὰ νερά καὶ ἔς τὸ σκοτεινισμένω καὶ ἄχαρο κενό.

Κοίμα ἔς τὸ ζηλεμένο τὸ ἄστρο τὸ λαμπρό, ποῦ τοῦγραψε ἡ μοῖρα νὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλά! Τώρα χωρὶς στολίδι τὰ ὕψη θὰ θωρῶ καὶ σκοτεινὰ ἡ ζωὴ μου ἔς τὸν κόσμον θὰ κυλᾷ.

Ὁ Θάνατος

Α. Ν. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Ἀξιώτου).

Συνέχεια καὶ τέλος.

Ἐμεινεν οὕτω, ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν. Κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν φαντασίαν του ἐφέροντο αἱ ἐντυπώσεις τῆς θυέλλης, τῶν ἀντιρρομιῶν, τοῦ ἐλκθῆρου καὶ τοῦ ἵππου ὑπὸ τὸ τόξον, ὅλων κινουμένων πρὸ τῶν ὀμμάτων του, καὶ ἐνθυμήθη τὸν Νικήταν ἐξηπλωμένον ὑπ' αὐτόν. Κατόπιν ἤρχισαν συμφορούμεναι ἀναμνήσεις περὶ τῆς ἐορτῆς, τῆς γυναικὸς του, τοῦ ὑπαστυνόμου, τοῦ κηροδόχου κιβωτίου, καὶ τοῦ Νικήτα πάλιν, ἐξηπλωμένου ὑπ' αὐτὸ τὸ κιβώτιον ἔπειτα ἤρχισαν περυσιαζόμενοι χωρικοὶ πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες, καὶ τοῖχοι λευκοὶ καὶ οἰκίαι σιδηροσκεπεῖς, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ Νικήτας, κατόπιν ὅλ' αὐτὰ συνεπλέχθησαν, τὸ ἐν εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ ἄλλου καὶ ὅπως τὰ χρώματα τῆς ἰριδος, τὰ ἐνούμενα εἰς μόνον τὸ λευκόν, αἱ διάφοροι ἐντυπώσεις αὐταὶ συνηνώθησαν εἰς τὸ μηδέν, καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ ὕπνος του ἦτο μακρὸς, χωρὶς ὄνειρον, ἀλλά, περὶ τὴν αὐγὴν ἐφάνησαν πάλιν αἱ ὀπτασίαι. Τοῦ ἐφάνη ὡσάν νὰ ἴσταιται πρὸ τοῦ κηροδόχου κιβωτίου, ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Τήχωνος ζητεῖ πεντάλεπτον κηρίον χάριν τῆς ἐορτῆς, αὐτὸς δὲ θέλει νὰ τῆς δώσῃ τὸ κηρίον, ἀλλ' αἱ χεῖρές του μένουσιν ἀκίνητοι, κλεισταὶ ἐντὸς τῶν θυλακίων του. Ζητεῖ νὰ περιέλθῃ τὸ κιβώτιον καὶ οἱ πόδες του δὲν κινεῖται, αἱ δὲ πηλοβατίδες του, καινουργεῖς, στιλθωμένα, καθλωθήσαν ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδάφους· νὰ τὰς κινήσῃ ἀδύνατον οὔτε τοὺς πόδας ἐξ αὐτῶν ν' ἀνασύρῃ. Αἰφνης δὲ τὸ κηροδόχον κιβώτιον, παύει νὰ εἶνε κιβώτιον καὶ μεταβάλλεται εἰς κλίνην καὶ ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς βλέπει ἑαυτὸν κατακείμενον πρηνῶς ἐπὶ τοῦ κηροδόχου κιβωτίου, τοῦτέστιν ἐπὶ τῆς κλίνης του, εἰς τὸν ἰδιὸν του οἶκον. Καὶ κατάκειται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἐγερθῆ· εἶνε ἀνάγκη, διότι καθὼς θὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ζητήσῃ ὁ Ἰβάν Ματβέιτς, ὁ ὑπαστυνόμος μὲ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ὑπάγῃ ἢ νὰ διαπραγματευθῆ τὸ δάσος ἢ νὰ διορθώσῃ τὴν ἵππουριδα ἐπὶ τοῦ Καστανοῦ. Καὶ ἐρώτα τὴν γυναῖκα του. «Τί; δὲν πέρασε;» — «Ὅχι, λέγει, δὲν πέρασε». Καὶ ἀκούει κάποιον νὰ πλησιάζῃ τὸ πρόθυρον. «Αὐτὸς θὰ εἶνε». — «Ὅχι, πέρασε» — «Νικολάεβνα, αἱ, Νικολάεβνα, τί, ἀκόμα δὲν ἦρθε;» — «Ὅχι». Καὶ κατάκειται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἐγερθῆ καὶ περιμένει πάντοτε, καὶ ἡ προσδοκία αὕτη εἶνε καὶ δυσάρεστος καὶ χαροποιά. Ναί, αἰφνης ἡ χαρὰ πραγματοποιεῖται, ἔρχετ' ἐκεῖνος, ὁ ἀναμενόμενος, καὶ δὲν εἶνε πλέον ὁ Ἰβάν Ματβέιτς ὁ ὑπαστυνόμος, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος, ὁ ἴδιος ὅμως ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἀναμένει. Ἦλθεν αὐτὸς καὶ τὸν καλεῖ καὶ οὗτος, ὁ καλῶν αὐτόν, — εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις τὸν ἐφώναξε καὶ τὸν διέταξε νὰ πλησιάσῃ ἐπὶ τοῦ Νικήτα. Καὶ ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς χαίρει, ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος τὸν ζητεῖ. «Ἐρχομαι!» ἀναφωνεῖ περιχαρῆς. Καὶ ἡ κραυγὴ αὕτη τὸν ἀφυπνίζει.

Ἐξυπνᾷ, ἀλλ' εἶνε τώρα ἐντελῶς ἄλλος, παρ' ὅ,τι ἦτο, ὅταν ἀπεκοιμήθη. Ζητεῖ νὰ ἐγερθῆ καὶ δὲν δύναται, νὰ κινήσῃ τὴν χεῖρα δὲν τὸ κατορθώνει· τὸν πόδα — ἐπίσης ἀδυνατεῖ. Θέλει νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο ἀδύνατον. Καὶ ἀπορεῖ, χωρὶς ὅμως διόλου νὰ λυπηθῆ διὰ τοῦτο. Ἐγνοεῖ ὅτι εἶνε θάνατος αὐτό, καὶ δὲν τὸν δυσσαρεστεῖ ποσῶς οὔτε τοῦτο. Καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ Νικήτας κατάκειται ὑπ' αὐτόν καὶ ὅτι ἐθερμάνθη καὶ ζῆ καὶ τοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸς — εἶνε ὁ Νικήτας — ὅτι εἶν' αὐτὸς καὶ ἡ ζωὴ του δὲν εἶν' ἐν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ, ἀλλ' ἐν τῷ Νικήτῃ: Ἐντείνει τὴν ἀκοὴν καὶ ἀκούει τὴν ἀναπνοὴν, τὸν ἀσθενῆ μάλιστα βόγγον τοῦ Νικήτα. — «Ζῆ ὁ Νικήτας ὥστε κ' ἐγὼ ζῶ», — λέγει ἐν θριάμβῳ. Καὶ κάτι τι ὅπως νέον, τοιοῦτον, ὅπερ ἐπὶ ζωῆς του δὲν εἶχε γνωρίσῃ, κατέρχεται ἐπ' αὐτοῦ.

Καὶ ἀνακλεῖ εἰς τὴν μνήμην του τὰ χρήματα, τὸ ἐμπορικόν, τὴν οἰκίαν, τὰς ἀγοράς, τὰς πωλήσεις, καὶ τὰ ἑκατομύρια τοῦ Μυρόνωφ καὶ δυσκολεύεται νὰ ἐννοήσῃ, διὰ τὸ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ καλούμενος Βασίλειος Μπρεχουνώφ, ἐνησχολεῖτο εἰς ὅλ' αὐτὰ, εἰς τὰ ὁποία ἐνησχολεῖτο. — «Τί ἄλλο, παρ' ὅτι δὲν ἤξευρε περὶ τίνος ἐπρόκειτο», — Ἐσκέπτετο διὰ τὸν Βασίλειον Μπρεχουνώφ. «Δὲν εἶξευρα, τώρα εἶξευρα. Τώρα πλέον χωρὶς λάθος, τώρα ἤξευρα». Καὶ ἀκούει πάλιν τὴν φωνὴν ἐκεῖνου, ὅστις τὸν εἶχε ἤδη καλέσῃ. «Ἐρχομαι, ἔρχομαι!» περιχαρῶς, μὲ συγκίνησιν προσφέρει ὅλη αὐτοῦ ἡ ὑπαρξίς. Καὶ αἰσθάνεται ὅτι εἶν' ἐλεύθερος καὶ οὐδὲν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν κρατεῖ.

Καὶ τίποτε πλέον οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσεν, οὔτε ἤσθάνθη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς. Τριγύρω ἐχιόνιζε πάντοτε. Αἱ αὐταὶ νυφάδες χιόνος περιδινόμεναι, ἐκάλυψαν τὴν μηλωτὴν τοῦ νεκροῦ καὶ ὀλόκληρον τὸν τρέμοντα Καστανὸν καὶ τὸ μόλις πλέον φαινόμενον ἐλκθῆρον καὶ τὸν εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ κατακείμενον, ὑπὸ τὸν νεκρὸν κύριόν του, ζωογονηθέντα Νικήταν.

X.

Περὶ τὴν αὐγὴν ἐξύπνησεν ὁ Νικήτας. Τὸν ἐξύπνησε τὸ ψῦχος, ὅπερ ἤρχισε νὰ τοῦ διαπερᾷ τὰ νῶτα. Ὁνειρεύθη, ὅτι ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν μύλον μὲ ἐν ἑμαῖ: ἀλευρὶ τοῦ κυρίου του καὶ ὅτι εἰς τοῦ Λιάπη διήλθε παρὰ τὴν γέφυραν καὶ τὸ φορτηγὸν ἑμαῖ: ἐβυθίσθη ἐκεῖ. Καὶ βλέπει ὅτι ἐχώθη ὑπ' αὐτὸ καὶ ζητεῖ νὰ τὸ ἀνασηκώσῃ, ἐντείνων τὴν ράχιν. Ἀλλά, παράδοξον! — Τὸ ἑμαῖ δὲν κινεῖται, προσκολληθὲν εἰς

τά νῶτα του καὶ δὲν ἤμπορεῖ οὔτε νὰ τὸ σηκώσῃ, οὔτε νὰ φύγῃ κάτωθεν του. Τοῦ ἔσπασε τὴν μέσην. Καὶ τί ψυχρὸ ποῦ εἶνε! Φαίνεται πρέπει νὰ εὐγῆ ἀποκάτω. «Φτάνει πλιό!» λέγει πρὸς τινὰ πρὸς ἐκείνον, ὅστις τοῦ πιέζει μὲ τὸ ἀμάξι τὴν βράχιν. — «βγάλ' τὰ σακκιά!» Τὸ ἀμάξι ὅμως ψυχρότερον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν πιέζει, καὶ ἔξαφνα, κάποιος ἰδιαιτέρος κρότος ἀκούεται καὶ αὐτὸς ἐξυπνᾷ καὶ τὰ ἐννοεῖ ὅλα. Τὸ ψυχρὸν ἀμάξι — εἶνε ὁ νεκρὸς παγωμένος κύριος, ὅστις τὸν καλύπτει μὲ τὸ σῶμά του. Ὁ κρότος δὲ ἦτο τοῦ Καστανοῦ, ὅστις ἐκτύπησε δις μὲ τὰς ὄπλᾶς του τὸ ἄκνηθρον.

— Ἀνδρέιτς, ἀ, Ἀνδρέιτς! μὲ προσοχὴν, ἦδη τὴν ἀλήθειαν προαισθανόμενος, καλεῖ ὁ Νικήτας τὸν κύριον, ἐκτείνων τὴν βράχιν.

Ἄλλ' ὁ Ἀνδρέιτς δὲν ἀποκρίνεται, ἡ δὲ κοιλία καὶ οἱ πόδες του — εἶνε στιβαροί, ψυχροί καὶ βαρεῖς ὡς ὄγκοι σιδηροί.

«Ἐτελειώσε, φαίνεται. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπάψῃ» λέγει, καθ' ἑαυτὸν ὁ Νικήτας.

Στρέφει τὴν κεφαλὴν, ἀνασκάπτει ἐμπρὸς τοῦ τὴν χιόνα διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Φέγγει, ὁ ἀνεμὸς συρίζει πάντοτε εἰς τὰ ἀντιρρόμια, καὶ ἡ χιὼν ἐξακολουθεῖ πίπτουσα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι δὲν μαστιίζει τὴν φλοιὸν τοῦ ἐλκλήθρου, ἀλλ' ἀθροῦσως καλύπτει καὶ αὐτὸ καὶ τὸν ἵππον ὅλον ἐν ὑψηλότερα καὶ αἰκινήσεις καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἵππου δὲν ἀκούονται πλέον. «Ἐπάγωσε φαίνεται κι' αὐτὸς», σκέπτεται ὁ Νικήτας περὶ τοῦ Καστανοῦ. Καὶ πράγματι, τὰ κυττήματα ἐκεῖνα τῶν ὀπλῶν ἐπὶ τοῦ ἐλκλήθρου, τὰ ἀφυπνίσαντα τὸν Νικήταν, ἦσαν οἱ ἐπιθανάτιοι ἀγῶνες τοῦ παγωμένου ἦδη Καστανοῦ, προσπαθοῦντος νὰ κρατηθῆ εἰς τοὺς πόδας του.

«Κύριε, Θεέ μου, μὲ φωνάζεις καὶ ἴμενα φαίνεται», λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ Νικήτας. — Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου, τὸ ἅγιο, ὡς τόσο εἶνε πικρὸ! Μὰ πάλι, ἓνας μόνος θάνατος εἶνε κι' ἀπ' αὐτὸν δὲ γλυτώνεις. Μόνος ἄς ἦταν πιὸ γρήγορα. . . Καὶ κρύπτει ἐκ νέου τὴν χεῖρα, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀποκοιμᾶται, ἐντελῶς πεπεισμένος, ὅτι τώρα πλέον ἀφεύκτως ἀποθνήσκει.

Τὴν μεσημβρίαν πλέον τῆς ἄλλης ἡμέρας χωρικοὶ ἐξέθαψαν τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς καὶ τὸν Νικήταν, 30 μέτρα ἀπὸ τὸν ὄρομον καὶ ἡμισυ βέρσιον ἐκ τοῦ χωρίου.

Ἡ χιὼν εἶχε ὑψωθῆ ὑπὲρ τὸ ἐλκνηθρον, τὰ ἀντιρρόμια ὅμως καὶ τὸ ἐπ' αὐτῶν μανδῆλιον ἐφαίνοντο ἀκόμη. Ὁ Καστανός, χαμένος μέχρι γαστέρος, μὲ κρεμάμενα τὰ φάλαρα καὶ τὴν χονδροθόνην, ἴστατο κατάλευκος, συμπίεσας τὴν νεκρὰν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀποσκληρυνθέντα γαργᾶλεῶνα. Οἱ βόθωνες ἦσαν πλήρεις σταλακτιτῶν, οἱ ὀφθαλμοί, παχνοσκεπεῖς καὶ γεμάτοι ὡσάν ἀπὸ δάκρυα ἐκ κρυστάλλου. Ἐγεινε εἰς μίαν νύκτα πετσί καὶ κόκκαλο. Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἔγεινε ὡσάν παγωμένο σφακτό, καὶ καθὼς εὐρέ-

θησαν ἀνοικτοὶ οἱ πόδες του, τοιουτοτρόπος καὶ τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸν Νικήταν. Οἱ γυρωεῖδεις καμπυλωτοὶ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν παγωμένοι καὶ τὸ ἀνοικτὸν τοῦ στόμα ὑπὸ τοὺς περιεκομμένους μύστακας ἦτο πλήρες χιόνος. Ὁ δὲ Νικήτας ἔζη, ἂν καὶ παγωμένος ὅλος. Ὅταν τὸν ἐξύπνησαν ἦτο βέβαιος ὅτι εἶνε ἦδη νεκρὸς καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι τώρα συμβαίνει μ' αὐτόν, τελεῖται ὄχι εἰς τοῦτον ἀλλ' εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ὅταν ὅμως ἤκουσε τὰς κραυγὰς τῶν χωρικῶν, ὅτινες τὸν ἐξέθαψαν, ἀπαλλάξαντές τον καὶ ἀπὸ τὸν ἀποξηρανθέντα Βασίλη Ἀνδρέιτς, κατ' ἀρχὰς ἠπύρησε πῶς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον φωνάζουν ἀπαράλλακτα οἱ χωρικοί ὅταν ὅμως ἐνόησεν, ὅτι ἀκόμη εὐρίσκει' ἐδῶ, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, μᾶλλον δυσηρεστήθη, ἐκ τούτου, μάλιστα δὲ ὅταν ἤσθάνθη ὅτι τὰ δάκτυλα καὶ τῶν δύο ποδῶν, ἦσαν παγωμένα.

Ἐμεινεν ὁ Νικήτας εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐπὶ δύο μῆνας. Τοῦ ἀπέκοψαν τρία δάκτυλα, τὰ λοιπὰ δὲ ἰάθησαν, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐργάζεται καὶ ἐπὶ εἴκοσι ἐτη ἀκόμη ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς δούλος, κατόπιν δέ, εἰς τὸ γῆρας του, ἔκαμνε τὸν φύλακα. Ἀπέθανεν ἐφέτος μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον του, ὅπως ἐπεθύμει ὑπὸ τὰς ἀγίας εἰκόνας καὶ κρατῶν ἀνα χειρῶν ἀναμμένων κηρίον. Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν τῆς γρῆας του, δόσας καὶ αὐτὸς ἄφεισιν διὰ τὸν βαρελοποιόν, ἀπεχαιρέτησε τὸν μικρὸν καὶ τὰ ἐγγόνια του καὶ ἀπέθανε χαίρων ἀληθῶς ὅτι διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπαλλάττει τὸν υἱὸν καὶ τὴν νύμφην του ἀπὸ τὸ βᾶρος περιττῆς τροφῆς, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος μεταβαίνει ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἣν εἶχε βαρυνθῆ πλέον, εἰς τὴν ἄλλην ἐκείνην, ἣτις ἀνὰ πᾶν ἔτος καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἀπέβαινε δι' αὐτόν καταληπτοτέρα καὶ μᾶλλον ἐλκυστικῆ. Καλλίτερα ἢ χειρότερα εἶνε ἄρα γε ἐκεῖ, ὅπου, μετὰ τὸν πραγματικόν του τοῦτον θάνατον, ἀφυπνίσθη, ἀπεγοητεύθη ἄρα γε, ἢ εὐρεν ἐκεῖ ὅ,τι ἀνέμενε; — τοῦτο ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθωμεν ὅλοι.

II. Ἀξιῶτης

Οἱ τερατολόγοι:

— Ἐχομεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, λέγει εἰς κάτοικος τοῦ Νέου Κόσμου, ἓνα ποταμόν, τὸσον πλατύν, ποῦ χρειάζεται κανεὶς μίαν ἐβδομάδα διὰ νὰ τὸν περάσῃ ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην.

— Ἡμεῖς εἰς τὴν πατρίδα μας, ἀπαντᾷ εἰς Ἰσπανίαν, ἔχομεν ἓνα ποταμάκι τὸσον στενόν, ποῦ ἔχει μόνον μίαν ὄχθην!

Ὁ υἱὸς τοῦ τοκογλύφου κ. Σ.

Μπαμᾶ, πενήντα χιλιάδες δραχμαὶ τὰς ὅποιαις δαεῖζομεν πρὸς τέσσαρας τὰς ἑκατό, τί μᾶς δίδουν;

— Μὲ 40)0 μᾶς δίδουν μόνον... φῆμην ἡλιθίου!

Τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων:

— Ἦθελα, πατέρα, νὰ ἐζούσα 'ς τὸν καιρὸ τοῦ Χριστοῦ, λέγει ὁ μικρὸς Πίπης.

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Γιατί δὲν θὰ ἦμουν τώρα ὑποχρεωμένος νὰ διαβάζω 'ς τὴν Ἱστορίαν ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τότε!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

I

Στὰ κρυσταλλένια ἀκρογιάλια
Καὶ στὴν ὀλόχρυση ἀμμουδιά
Παίζουν ὀλόχαρα παιδιὰ
Μὲ τὰ ὀλόξανθα κεφάλια.

Παίζουν τὸ μῆλο τὸ χρυσοῦ,
Παίζουν τὸ μυστικὸ παιγνίδι,
Ποῖο θὲ νὰ βρῆ τᾶλλο μισὸ
Πῶχει κρυμμένο δαχτυλίδι.

Κι' ὅλα τὸ βρῆκαν, τὸ ταιριάσαν
Μὰ τὸ παιδί τὸ πιὸ μικρὸ,
Ἄχ! ποῖαις μοίραις τὸ ματιάσαν
Κι', ὠϊμέ, δὲν τῶβρε τὸ πικρὸ.

II

Περνᾶνε χρόνια, ἓνα-ἓνα,
Βρίσκει τὸ ταῖρι του καὶ ζῆ
Μὰ, τὸ χαϊμένο ἀγόρι, ὠϊμένα!
Δὲν πάει μὲ ἄλλοι μαζύ.

Μόνος γυρνᾶει μὲς στὴ στράτα.
Κάτω ἀπὸ τᾶστρα τούρανοῦ
Μιὰ κόρη, μιὰ γαλαζομάτα
Ἄϊμέ, τοῦ σκώτισε τὸ νοῦ.

III

Ἄχ! ποῖος μπορεῖ νὰ ξεδιαλύνῃ
Τῆς Μοίρας τὴν κρυφὴ βουλή,
Τῆ μυστικῆ Δικαιοσύνη
Ποῦ ἓνα δένει κι' ἄλλον λει.

Κι' ἀκόμα ποῖος μὲ νοῦ καὶ κρίσι
Νὰ βρῆ τὸ μυστικὸ δεσμό,
Κι' ἀπὸ τὸ μῆλο νὰ γνωρίσῃ
Τὸ θλιβερὸ τοῦ νιοῦ χαϊμό.

ΜΑΝΤΕΙΑ (ΑΡ. 9.)

Διὰ τῶν στοιχείων τῶν ἀποτελούντων τὰς λέξεις: ΚΑΚΟΣ, ΦΟΡΟΣ, ΑΝΔΡΙΑΣ, ΕΥΡΩΣΙ, σχηματίσιν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἑρμοῦ.

Χρ. δε Λαστικ

Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Αὐγούστου ἑ. ἑ.

Εἰς τὸν λύτην δοθῆσεται ἐν λαχείον τῶν Ἀρχαιοτήτων.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 14 φύλλῳ Μαρτίου
(Ἀριθ. 7.)

Δ	ε	κ	α	ε	π	τ	α
γ	ο	ά	μ	υ	α	τ	α

Ὅρθας ἀπαντήσεις ἀπέστειλαν, κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν, οἱ ἑξῆς:

Ἀθηνῶν. Ἀνδρομέδα Φ. Ζήνωνος, Σπυρ. I. Ζωγράφος, Ἀντ. Γ. Καμπάνης, Ἀμαλία Κοντοστεργίου, Σπυρίδων Λαστιώτης, Ἀφροδίτη Μαρσέλλου, Κίμων Μυλωνάκος δικηγόρος, Νύς, Ἰ Παπαντωνάκος, Δ. Παρασκευᾶς, Α. Χρηστίδης.

Ἐπαρχιῶν. (Λεβαδείας) Γ. Κ. Κορόζος, δικηγόρος, (Λουτρακίου) Σφιγῆς, (Πειραιῶς) Ἄννα Τριανταφύλλου.

Ἐξωτερικοῦ. (Ἀλεξανδρείας) Τερψιχόρη Ραδοπούλου, (Καίρου) Σαμουὴλ Μελαχροινίδης (κουρέυς), Σόλων Ν. Φρούσης.

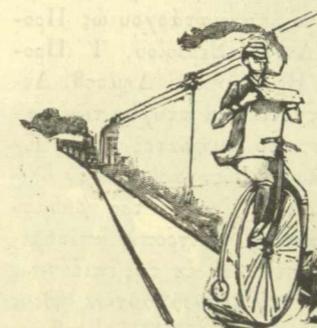
Τεθέντων πάντων τῶν ὀνομάτων ἐν κληρωτικῇ, ἐξήχθη πρῶτον τὸ τοῦ κ. I. Παπαντωνάκου, ὅστις παρακαλεῖται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ νὰ ζητήσῃ τὰ δωρούμενα βιβλία.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ στέλλοντες ἀπαντήσεις εἰς τὰς «Μαντείας» τοῦ ΜΟΥΣΕΙΟΥ, ἀντὶ νὰ ἐξοδεύωσιν 20 λεπτά διὰ γραμματόσημον, οἰκονομικώτερον εἶναι νὰ γράψωσι ταύτας ἐπὶ δελταρίων τῶν 5 λεπτῶν. Ἄς εἶναι βέβαιοι, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἡμέτερον Διευθυντὴν θ' ἀναγνώσῃ τὰ γραφόμενά των. Ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἀύξησιν τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ἀλλ' ὄχι ἐκ τῆς ἀσκόπου ζημίας τῶν συνδρομητῶν μας.

Ἐν ταῖς εἰδήσεσι καταχωρίζονται διάφοροι προσωπικαὶ ἀγγελίαι, πρὸς 10 λεπτά δι' ἐκάστην λέξιν.

Νέοι Ἀρχιερεῖς εἰς πλήρωσιν ὀκτῶ ἐκ τῶν χηρευουσῶν θέσεων ὁρίσθησαν οἱ ἑξῆς:

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἱερώνυμος Βλαχάκης. Εὐρυτανίας ὁ κ. Σεραφεῖμ Δομβοῖτης.

Κεφαλληνίας ὁ κ. Δαμασκηνὸς Πολυδώρου. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ὁ κ. Φιλάρετος Γιαννούλης. Ἠλείας ὁ κ. Δαμασκηνὸς Σπηλιωτόπουλος. Γυθείου ὁ κ. Παρθένιος Δημητρόπουλος. Γορτυνίας ὁ κ. Ἰωάννης Μαρτίνος καὶ Κυθήρων ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Εὐθύμιος Καθθαθᾶς, μέχρι τοῦδε πρῶτος γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

— Παρά τοῦ γλύπτου κ. Γ. Καρακατσάνη ὑπεβλήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἀναφορά, δι' ἧς οὗτος προτείνει, ὅτι ἀπέναντι τοῦ ποσοῦ τῶν 20 χιλ. ὄρ. ἀναδέχεται νὰ κατασκευάσῃ ὄχι μόνον τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασσάνη, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν παράστασιν εἰκονίζουσαν τὴν ναυτιλίαν στεφανώνουσαν τὸν ἀειμνήστον ἄνδρα. Ἡ παράστασις αὐτῆς, ἡ ὁποία θὰ εἶνε εἰς φυσικὸν μέγεθος, θὰ τεθῆ ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀνδριάντος.

— Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ θέατρον Διονυσιαδῶν προετοιμάζεται ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Δ. Ἀλεξιάδου, ὁ «Καλλιτέχνης» τὸ πέρυσιν ἐπιτυχὸν ὄραμα τοῦ νεοῦ ὑπολογιστοῦ τοῦ Β. Ναυτικοῦ κ. Γ. Δημητροπούλου.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, 21 Ἰουνίου, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γηραιοῦ ὑποστρατήγου κ. Δ. Καμπάνη, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς ἀξιολόγου ἀνεψιᾶς του δεσποινίδος Κατίνας, θαγατρῶς τοῦ κ. Τζώρτζη Καμπάνη μετὰ τοῦ διακεκριμένου ὑπολοχαγοῦ τοῦ Οἰκονομικοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Α. Μυλωνάκου. Τοὺς γάμους ἠύλογησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Προκόπιος, παράνυμφοι δὲ παρέστησαν ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμβροῦ κ. Χρ. Μυλωνάκος, δικηγόρος ἐν Σπάρτῃ καὶ ὁ κ. Γ. Π. Χρυσανθόπουλος, διευθυντὴς τοῦ «Μουσείου».

— Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας παρεστάθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὀμοιοῖας ὁ «Ναπολέων» θεαματικὸν ὄραμα πεντάπρακτον τοῦ γερμανοῦ Χάϊγγελ. Διεκρίθησαν εἰς τὴν ὑπόκρισιν ὁ κ. Δ. Κοτοπούλης καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρίκα Δ. Κοτοπούλη ὡς Ὀρτενσία.

— Εἰς τὸ Φάληρον ἐπίσης ἐπέτυχεν ἡ Roubée ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ θιάσου. Διεκρίθησαν αἱ κυρίαι Ὀμπέργ καὶ Σαβιονού, ἡ μία ὡς κόρη καὶ ἡ ἄλλη ὡς σύζυγος τοῦ Κουκλοποιῦ. Ἡ σκηνὴ εἶχε καλὴν διασκευήν. Τὸ θέατρον ἦτο πλήρες, κατελθόντων εἰς Φάληρον πασῶν καὶ πάντων τῶν ἐν Κηφισίᾳ διαθεριζόντων.

— Ἐνώπιον ἐπιτροπῆς διορισθείσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ ἀποτελουμένης παρὰ τοῦ κ. Φιλ. Γεωργαντᾶ, τμηματάρχου ὡς Προέδρου καὶ τῶν κ.κ. Ἄννης Σερουῖου, Γ. Προφαντοπούλου, Ἄθαν. Βρυζάκη καὶ Δημοσθ. Δεσμίνη ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίῳ τῶν μαθητριῶν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων». Ἐξετάσθησαν ἐν ὅλῳ 11 μαθήτριαι, ἐξ ὧν πέντε ἔτυχον τοῦ βαθμοῦ «Ἀριστα». Ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἀπεκόμισε τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις καὶ ἐκ τῆς ἐπιδόσεως τῶν μαθητριῶν καὶ ἐκ τῶν σεμνοῦ αὐτῶν ἤθους καὶ ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως, μεθ' ἧς ἐοίδαζαν αἱ διδάσκαλοι. Τῇ φροντίδι τοῦ ἔθνωφελους Συλλόγου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ὅσαι ἐκ τῶν ἀπολυθεισῶν φέτος μαθητριῶν ἐπιθυμοῦσι θὰ τοποθετηθῶσιν εἰς διάφορα μέρη τῆς ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἑλλάδος.

— «Σ τοῦ Μανιάκη», εἶναι ὁ τίτλος κομψοῦ τομίδιου, ἐν ᾧ ὁ λόγιος κ. Γ. Π. Πετρούνακος

περιγράφει μετὰ μεγάλης γλαφυρότητος τὰ κατὰ τὴν περίφημον ἐν Μανιάκῃ πανωλεθρίαν τῶν Ἑλλήνων. Τὸ τεῦχος, συγκεῖμενον ἐξ 62 σελίδων καὶ κοσμούμενον διὰ τῶν εἰκόνων πολλῶν ἡρώων, πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς.

— Τὸ ἐνταῦθα Γαλλικὸν καὶ Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον Βίλμπεργ, περιῆλθεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἀριστα μορφωμένου νέου κ. Κ. Γ. Ἐλευθερουδάκη, μέχρι τοῦδε ἐκ τῶν πρώτων ὑπαλλήλων τοῦ ρηθέντος μεγάλου καταστήματος, ὅπερ, ἀνακαινιζόμενον καὶ πλουτιζόμενον διὰ πλείονων συγγραμμάτων εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, θὰ ὑπηρετῇ τελειότερον τὰς ἀνάγκας τῆς πολυπληθοῦς αὐτοῦ πελατείας.

— Τὸ δὲ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας» πρὸ πολλοῦ διευθύνει ἤδη, ὡς ἰδιοκτῆτης, μετὰ ζήλου, ὁ ἐκ τῶν τέως ὑπαλλήλων αὐτοῦ κ. Κολλάρος. Εἰς ἀμφοτέρω τὰ Βιβλιοπωλεῖα ταῦτα πωλεῖται κατὰ φυλλάδια τὸ «Μουσεῖον» ἐγγράτονται δὲ καὶ συνδρομηταί.

— Ὁ Βασιλεὺς ἀνέθηκεν εἰς τὸν κ. Ἀγγελῶν Βλάχον, διευθυντὴν τοῦ Βασ. Θεάτρου νὰ σχηματίσῃ Ἑλληνικὸν Δραματικὸν θίασον διὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον. Ὁ κ. Βλάχος ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς κ. Ταβουλάρη καὶ Παντόπουλον.

Συνηγήσαμεν ἓνα πρῶν δραματικῶν συγγραφέα, ὅστις πρὸ δεκαετίας ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν, ἔγραφεν ἐν ὄραμα τὴν ἐβδομάδα. Ἡδὴ εἶναι ὑπάλληλος μηχανουργεῖου τινός.

— Ἐ! κύριε Μ., δὲν ἔχετε γράψῃ κανὲν δῶμα ἐφέτος;

Καὶ ὁ πρῶν συγγραφεὺς, ὅστις ἔγινε τώρα πρακτικὸς ἄνθρωπος:

— Ἄ! μπᾶ!

— Μὰ σεῖς ἐγράφετε ἄλλοτε.

— Ἐ! τότε ἦτον ἡ ἡλικία ἧτις μὲ παρέσυρε. Τώρα ὅμως εἶναι ἡ ὑλικὴ ἀσέψις, ἧτις ἀπορροφᾷ τὸν νοῦν μου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τυπογράφω. — Ὑπάρχει «Ἱταλοελληνικόν» τοῦ Σ. Βλαντιῆ, τυπωμένον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐν Βενετίᾳ «Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων,» καὶ ἀφιερωμένον αὐτῷ ἐξοχωτάτῳ κόμμητι κυρίῳ Ἰωάννῃ Καποδίστρια, »εὐεργέτῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους,» τῷ διὰ τὴν περὶ τοὺς λόγους δεινότητά, τὴν τε πολιτικὴν σύνεσιν, ἣν ἐπεδείξατο ἐν τε »Ἐλουητία καὶ ἐν τῇ τῆς Βιέννης συνλεύσει τῶν »συμμάχων βασιλείων ἐπὶ συστάσει τῆς γενικῆς εἰρήνης »παρὰ τοῦ κραταιοτάτου ἀπάσης Ρωσσίας αυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Πρώτου, διαφοροῖς λαμπροῖς ἀλλεῖμασι τιμηθέντι, καὶ ἐπὶ τῷ μείζῳ τοῦ ἐξ ἀπορρήτων τῆς ἐπικρατείας προβιβασθέντι, οὐ μὴν ἀλλὰ »καὶ ἑτέροις ἐπισήμοις τῆς τε Ἀουστρίας καὶ Πρωσσίας ἡγλαίσμένῳ...»

Σφίγγα Λ ο υ τ ρ ᾶ κ ι ο ν. Νὰ σᾶς θέσωμεν εἰς τὴν κληρωτῖδα; Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ὅσον καὶ ἂν σᾶς γνωρίζομεν mignonne, ἐκτός ἂν γράφετε αἰνιγματωδῶς ὡς ἡ θηβαία ὁμώνυμός σας.